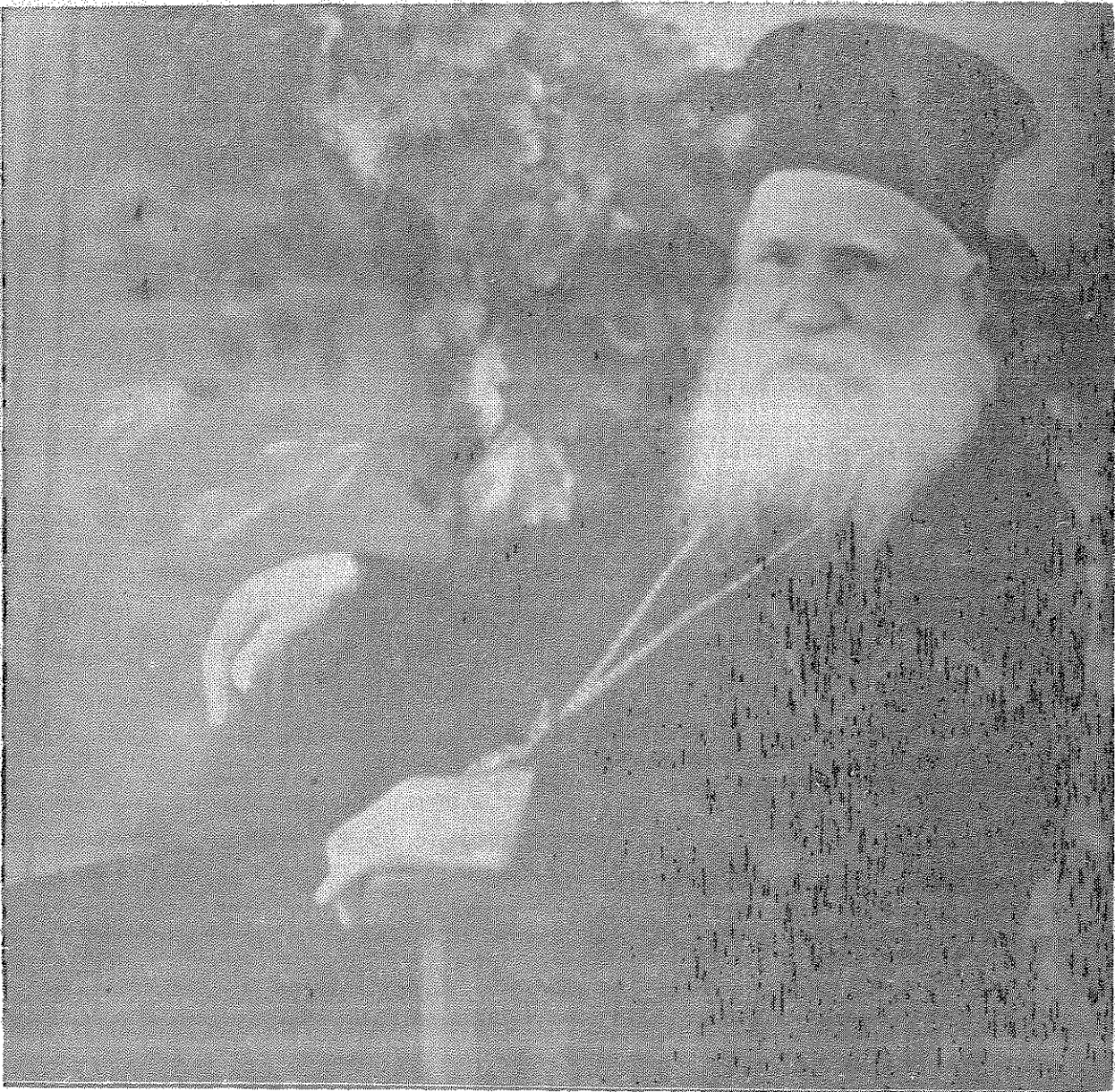


ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2
(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 348-349 * ΕΤΟΣ ΙΕ' * ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2
ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1960 (Π.Ο.Η.) * ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ



Ἡ ἀνέσπερος εἰς τὸν νοητὸν ὁρίζοντα τῶν ψυχῶν μας μορφὴ τοῦ μεγάλου Τεράρχου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ



ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ εἰλικρινῆς εὐγνωμοσύνης δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ ἐπιτελεσθὲν μνημόσυνον καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα τὸ ἀπόγευμα ἐπιμνημόσυνος σύναξις. Ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἑλλάδος κατέφθασαν εἰς τὸν Ἱ.Ν. τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς, διὰ νὰ ἀσπασθοῦν με κατανυκτικὴν εὐλάβειαν τὰ τίμια ὁστᾶ ἐνὸς ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου, τὸν ὁποῖον ἡ ἐποχὴ ἠδίκησε. Καὶ ἡ μνήμη ἀκόμη τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιμενάρχου Χρυσόστομου ἐξακολουθεῖ νὰ ἠλεκτρίζη τὰς ψυχὰς με ὅσιν ἐντάσιν ἐγοήτευσεν ἡ ζωὴ αὐτοῦ παρουσία του.

Εἶναι ἀξίεπαινος ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς ὅλης σεμνῆς ἐκδηλώσεως τῆς Κυριακῆς. Πέραν ὅμως ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεις αὐτὰς γεννῶνται τεράστια ὑποχρεώσεις ἐναντι τοῦ ἔργου καὶ τῆς μνήμης του· ὑποχρεώσεις τῶν ὁποίων ἡ ἐκπλήρωσις συνδέεται με αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος!

Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀπὸ τοῦ 1935, ὅτε μετὰ τῶν ἄλλων ἀρχιερέων προσεχώρησε εἰς τὸ ἐντιμον καὶ ὠραῖον στρατόπεδον τῶν ζηλωτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, προσέδωσε μίαν ἰδιαιτέραν μορφήν, ἣτις ἀνεβίβασεν τὸ κίνημα ἡμῶν εἰς σφαίρας ἰδανικὰς. Βεβαίως εὐθύς ἐξ ἀρχῆς σημειοῦμεν, ὅτι ἡ τιμὴ τῆς ὁργανώσεως τοῦ κινήματος ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τοὺς σεπτοὺς πατέρας τοῦ Ἀγ. Ὁρους, οἵτινες ἐπεσήμαναν τὸν κίνδυνον τῆς ἐκτροπῆς καὶ εἰς τοὺς πρώτους ἐκείνους λαϊκοὺς, οἵτινες προέταξαν τὰ στήθη των εἰς τὴν ἄμυναν καὶ ὑπεράσπισιν τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδανικῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ πρ. Φλωρίνης ὅμως ἐπέτυχεν τὴν προβολὴν τοῦ κινήματος καὶ τὴν πλασιώσιν του μέσα εἰς ὅρια ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπείας καὶ σοβαρότητος.

Ἀπεκαθάρισε τὴν ἰδέαν ἀπὸ πᾶσαν μισαλλοδοξίαν, φανατισμὸν καὶ ἐμπάθειαν καὶ τὴν διέσωσε ἀπὸ τυχοδιωκτικὰς περιπετείας,

αἵτινες θὰ τὴν ἐξηφάνιζον ὁλοσχερῶς. Παρὰλλήλως ἔδωσε εἰς τὸ κίνημα τὸν πραγματικὸν του χαρακτήρα: τὴν ἄμυναν!

Μερικοὶ ἐκρηκτικοὶ τύποι ἴσως δυσανασχετίσουν με τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτόν· δι' αὐτοὺς ὁ κραυγαλέος θόρυβος καὶ ὁ καταστρεπτικὸς σεισμὸς εἶναι ὁ μόνος τρόπος διεξαγωγῆς ἐνὸς ἀγῶνος. Οὕτω ἐν ὀνόματι τῆς Ὁρθοδοξίας καταλύουν θεμελιώδεις θεσμοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μεταβάλλουν οὕτω τὴν

Ὁρθοδοξίαν εἰς ἓνα ἀδικαιολόγητον πείσμα!!

Τὴν ἄμυναν ὅμως τὴν συνέστησεν αὐτὸς οὗτος ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος, ὅταν ἔλεγε «στήκετε καὶ κρατεῖτε»· ἡ δὲ ἱστορία βεβαίως, ὅτι ἡ ἄμυνα εἶναι ἐνίοτε συντριπτικώτερα τῆς ἐπιθέσεως καὶ φέ-

ρει ὠραιότερους καρπούς. Πολλὰκις ἀπὸ τὴν τέφραν τῶν ἀμυνομένων ἀνεβλόστησαν τὰ ἄνθη τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου.

Ἡ ἄμυνα προϋποθέτει βαθυτάτην πίστιν εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰλικρινῆ σεβασμὸν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ποσάκις ὁ ἀειμνήστος Χρυσόστομος δὲν ἔλεγε: ὁ Θεὸς θὰ κάνῃ ὅ,τι δὲν ἔκανα ἐγώ. Ἔχετε ὑπομονὴν καὶ ψυχραιμίαν.

Πᾶσα ἐνέργεια ἐκτὸς τῆς περιοχῆς τῆς ψυχραιμίας καὶ συνετῆς ἀμύνης προκαλεῖ κανονικὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ὅσον καὶ ἐὰν δικαιολογοῦν οἱ συντελεσταὶ των με τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνάγκης, δὲν παύουν νὰ συνιστοῦν τρομακτικὴν εὐθύνην.

Ἡ πνευματικὴ λοιπὸν κληρονομία τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν ποιμενάρχου, εἶναι ἡ Ἄμυνα.

Καὶ αὐτὴν τὴν κληρονομίαν ὀφείλομεν νὰ σεβασθῶμεν. Ὁ Θεὸς ἀσφαλῶς ἀγαπᾷ τὴν Ὁρθοδοξίαν βαθύτερον τῶν ἀνθρώπων· εἶναι δὲ εἰς θέσιν νὰ ἀξιοποιῇ τοὺς τιμίους ἀγῶνας. Ἐπ' αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλωμεν!

Τὸ ἐπίκεντρον τοῦ προβληματισμοῦ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δὲν εἶναι μόνον τὸ σχῆμα τῆς ἀφ' ὕψηλῳ διοικήσεώς του· εἶναι ἡ συνοχὴ καὶ ἡ πνευματικὴ συντήρησις τῶν

Εἰς τὸν ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὁλοκλήρον εὐθαρσῶς καὶ μεγαλοφρόνως ἀγωνισθέντα καὶ πεσόντα ἐπὶ τῶν ἐπαλλεῶν τῆς διωκομένης ὀρθοδοξίας ἀειμνήστον ἡγέτην ἡμῶν Κυρὸν Χρυσόστομον.

Τὸ παρὸν τεῦχος εὐσεβᾶτως ἀφιεροῦται

ΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΙΜΙΝΗΣΤΟΝ ΗΜΩΝ ΠΟΙΜΕΝΑΡΧΗΝ

(ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΣΥΝΑΞΙΝ)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ Ἐπιτροπή, ἐπὶ τῇ συμ-
πληρώσει πενταετίας, ἀνῆλθε εἰς τὴν Ἱερὰν Μο-
νὴν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βαρυπόμπης (τοῦ
πατρὸς Παρθενίου). Ἐκεῖ τῇ βοηθείᾳ τῶν εὐ-
λαβῶν μοναζουσῶν τῆς Μονῆς ἐγένετο ἐν
μέσῳ κατανύξεως καὶ συγκινήσεως ἡ ἀνακομι-
δὴ τῶν τιμῶν λειψάνων τοῦ αἰμνήστου καὶ
μακαριστοῦ Ἱεράρχου Χρυσοστόμου Δάκρυα
ἐκύλουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτῶν
καὶ τῇ ἀναμνήσει τοιοῦτου ἀνδρός, οὕτινος ἐ-
στερήθημεν.

Τὸν θσαυρὸν αὐτὸν ἔπρεπε νὰ ἀσπασθοῦν
τὰ πλήθη Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ συνέταξε τὸ
σχετικὸν πρόγραμμα καὶ ἀπηύθυνε ἐγκυκλίους.
Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Παρασκευῆς, ὅπου
ὤρίσθη ὡς τόπος μνημοσύνου, προσέτρεξαν
πλήθη οὐ μόνον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ἀλ-
λὰ καὶ ἐκ τῶν πλέον ἀποτάτων σημείων τῆς
Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

μελῶν του.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, τὴν ὁ-
ποίαν συγκροτοῦν πατέρες εὐλαβεῖς καὶ ζη-
λωταί, συμπαραστατομένη ἀπὸ τὸν κλῆρον
καὶ λαὸν ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, δύναται
κάλλιστα νὰ μεταβάλλῃ τοὺς ἀγωνιστὰς εἰς
ἅγιον καὶ θεόλεκτον ποιμνιον, δυνάμενον νὰ
ἐπιβιώσῃ καὶ νὰ κρατᾷ ἐπηρμένην τὴν ση-
μαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ, διότι διαθέτει πο-
λύτιμα κεφάλαια. Τότε δὲ ἐν ἁρμονικῇ συ-
νεργασίᾳ μὲ τοὺς διαφόρους παράγοντας τοῦ
Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος θὰ ἐπιτύχῃ καὶ τὴν λύ-
σιν τοῦ προβλήματος τῆς Ἠγεσίας, χωρὶς
αὕτη ἡ λύσις νὰ περιπλέκῃ τὴν κατάστασιν
ἀπὸ κανονικῆς πλευρᾶς, καὶ νὰ μᾶς ἀναδείξῃ
φαιδρὰ καὶ καταγέλαστα πρόσωπα.

Ἡ ψυχὴ τοῦ αἰμνήστου ποιμενάρχου ἡ-
μῶν μᾶς παρακολουθεῖ, μᾶς εὐλογεῖ· μᾶς ἐ-
πιτάσσει δὲ ἀπὸ τὸ ἅγιον καὶ ὑπερουράνιον
καὶ νοερὸν θυσιαστήριον: «στῶμεν καλῶς·
στῶμεν μὲ τὰ φόβου», διότι ἡ εὐσέβεια (ἐὰν
δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν σύνεσιν καὶ τὸν
σεβασμὸν πρὸς τὸ ἅγιον καθεστῶς τῆς Ὁρ-
θοδοξίας (κανόνας καὶ πρᾶξιν), τότε ἐξελί-
σσεται εἰς Μοντανισμόν, εἰς Ρακσονλικισμόν
καὶ εἰς τὸ θέαμα «Ἐπισκόπων» διὰ τῆς μιᾶς
χειρὸς κρατούντων ποιμαντορικὴν ράβδον
καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὴν σύζυγον.

ὦ! Κύριε ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοιούτων
ἐκτρόπων.

Ὅλοι οἱ χώροι περὶ τοῦ Ναοῦ κατεκλύ-
σθησαν κυριολεκτικῶς ἐκ τοῦ πλήθους.

Κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ μνημοσύνου, περὶ ὧ-
ραν 10.30, μετὰ τὴν Θείαν λειτουργίαν τῆς Κυ-
ριακῆς, προσῆλθε τὸ Ἱερατεῖον, ὅπου μὲ ἐπὶ
κεφαλῆς τὸν ἀκαταπόνητον πρόεδρον τῆς Ἐκ-
κλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ πρωτεργάτην π.
Ἀκάκιον, ἐτέλεσε κατανυκτικὸν μνημόσυνον.
Ὅλῳ τινὰ εἶπε ὁ Π. Ἀκάκιος καὶ τὸν ἐπὶ και-
ρον λόγον ἐξεφώνησε ὁ ἐλλογιμώτατος κ. Παν
τελῆς Ροζάκης. Ἐν συνεχείᾳ καὶ μέχρι τῶν
μεσημβρινῶν ὥρῶν κατησπάζοντο οἱ εὐλαβεῖς
ἀδελφοί.

Λόγῳ τοῦ πλήθους καὶ πρὸς ἀποφυγὴν συ-
νοστισμοῦ προσῆλθε ἀστυνομικὴ δύναμις διὰ
τὴν τάξιν.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ
μετὰ τοῦ Δ.Σ. τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. ὑπεδέχθησαν
τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Θεο-
σαλονίκης καὶ τῶν λοιπῶν Παραρτημάτων εἰς
τὰ γραφεῖα ὅπου τοὺς προσέφεραν καφέ. Δι-
ὀλίγων συνεζήτησαν ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ συν-
τονισμοῦ τῶν ἐνεργειῶν τῶν Παραρτημάτων
πρὸς ἐπιτυχεστέραν εὐδῶσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν
ἀγώνος.

Ἄπαντες δὲ παρεκάθησαν εἰς κοινὴν τρά-
πεζαν.

—Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ἐπραγματοποιήθη
καὶ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτό-
κου παρὰ τὰ Ταμπούρια Πειραιῶς πάνδημον
Μνημόσυνον καὶ προσκύνσεις τῶν τιμῶν λει-
ψάνων τοῦ Ἱεράρχου.

Καθ' ἃ δὲ πληροφοροῦμεθα τοιαῦτα μνημό-
συνα, ἔχοντα σκοπὸν τὴν ἀπότισιν φόρου καὶ
σεβασμοῦ πρὸς τὸν ὁμολογητὴν Ἱεράρχην, ἐ-
πραγματοποιήθησαν καὶ εἰς πολλὰ παραρτήματα.
Κατωτέρῳ δημοσιεύομεν χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσμα-
τα ἐκ τῶν ἐμπνευσμένων ὁμιλιῶν αἵτινες ἐξεφώνη-
θησαν εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῆς αἰθούσης τῶν
Τριῶν Ἱεραρχῶν.

**Ἡ ὁμιλία τοῦ Ἀρχ. π. Ἀκακίου Παππᾶ, προέ-
δρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.**

Πανοσιολογιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιμανδρίται Ἱερο-
μόναχοι, Ἱερεῖς καὶ Μοναχοί.

Ἀξιότιμοι κύριοι καὶ κυρίαι καὶ λοιπὸν εὐσεβεῖς
ἀκροατήριον.

Σήμερον ἐκάλεσεν ἡμᾶς πάντας εἰς τὸν Ἱερὸν
τοῦτον χώρον, ἐν Ἱερὸν καὶ ὕψιστον καθῆκον ἡμῶν
τῶν Γ.Ο.Χ. Παλαιοημερολογιτῶν ποὺ χρεωστοῦμεν
ἀπέναντι τῆς Ἱερᾶς μνήμης τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ ἡγέτου
ἡμῶν Κυροῦ Χρυσοστόμου Καβουρίδου, ἀποδημή-
σαντος πρὸς Κύριον πρὸ πενταετίας καὶ ἑκταφέντος
ἤδη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

Ἦδη λοιπὸν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ τοῦ μνημοσύ-
νου, ὡς φιλοπάτορες υἱοί, ὡς ὁμιλήσωμεν καὶ περὶ
τῶν σπουδαίων καὶ μεγάλων προσόντων καὶ ἀρετῶν
ποὺ ἦτο προικισμένος ἐκ Θεοῦ ὁ Μακάριος. Ὡς ἄ-
τομον μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων ἦτο πολὺ λε-

πτός, εὐγενής, ταπεινός, μελίχιος, πρᾶος, πονόφυρος, δίκαιος, εὐκρινής, εὐσεβής, ἐνάρετος καὶ ἡθικὸς λίαν, ἀρεταὶ αἵτινες ἀνγαγον αὐτὸν εἰς τὸν μέγαν βαθμὸν τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἣν ἐτίμησεν ὁ ἀειμνητός, ὡς ὀλίγοι τῶν Ἀρχιερέων. Διδακτικὸς, καὶ πολυμαθέστατος θεολόγος, συνέγραψε θρη-



Ὁ σεβαστὸς Πρόεδρος τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς εἰς τὸ βῆμα

εἶπω, πάντες καὶ οἱ Κυβερνῆται τῆς Χώρας ἔπειτα ἀπὸ τόσα κακὰ ποὺ ἐπεσώρευsen εἰς τὴν τλήμονα Πατρίδα μας, καὶ τὴν διαίρεσιν τῆς μᾶς ἁγίας Καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας εἰς δύο, δὲν συνεχίζονται καὶ δὲν μετανοοῦν νὰ διορθώσουν τὸ μέγα κακὸν καὶ ἁμαρτήμα ὅπου ἐδημιούργησαν, ἀλλ' ἐπιμένουν ἔτι καὶ σήμερον καὶ τρέχουν νὰ κάμουν Σύνοδον διὰ νὰ ἐπικυρώσουν τὰς καινοτομίας διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ καλὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον.

Ἐδῶ βλέπομεν τὴν περινοιαν τοῦ ἀνδρός, τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης του πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν σθεναρὰν ἀπόφασίν του ποὺ διαμαρτυρήθῃ ἐπισήμως ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων δύο συναδέλφων του καὶ ἔκοψε πᾶσαν ἐπικοινωνίαν πνευματικὴν μετὰ τῆς καὶ νοτόμου Ἐκκλησίας, ἐν πλήρη γνώσει τῶν ὅσων θὰ συνέβαινον εἰς τὸ μέλλον, ὅπως μᾶς τὰ εἶπε κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν καὶ συμφωνίαν.

Δὲν ἐφοβήθη λοιπὸν καθαιρέσεις καὶ ἐξουρίας καὶ διωγμούς, ἀλλ' ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὸ Εὐαγγελικὸν λόγιον, «Μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν» καὶ μὴ ὑπομένων νὰ βλέπῃ περὶ πλέον τὴν εὐσεβείαν καὶ Ὁρθοδοξίαν καταπατουμένην καὶ διασυρομένην εἰς τοὺς δρόμους ὑπὸ τῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων καὶ τῶν χωροφυλάκων τοῦ Κράτους, κλειομένων τῶν Ἐκκλησιῶν, ξυριζομένων καὶ ἐξοριζομένων τῶν Ἱερέων, τὰ πρῶτα 12 ἔτη μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, ἀνευ κεφαλῆς καὶ Ἐπισκόπου, ἄνθρωποι Χριστιανοὶ ἀπλοὶ βιοπαλαισταί, ὑπὸ τῆς ὀρμεφμένην εὐσεβείας κινούμενοι καὶ ὁδηγούμενοι, ἐπόμενος ἡ Ἀρχιερατικὴ του ψυχὴ, καὶ ἠλέγχθη ἡ Ποιμαντικὴ του συνείδησις καὶ ἀπεφάσισεν ὡς ὁ καλὸς Ποιμὴν νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἡγεσίαν τοῦ εὐσεβοῦς καὶ ἀπορφανισθέντος λαοῦ τούτου.

σκευτικὰ συγγράμματα, καὶ κυρίως ἐπὶ τοῦ ζήτηματος τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογιτικοῦ. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ βάθος τῶν νοημάτων αὐτοῦ καὶ τῶν ζημιῶν τῶν μεγάλων, ποὺ ἐπέφερεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ γενικῶς εἰς τὸ Κράτος, ἡμῶν ζημίας ἀνεπαναρρώτου ὡς δὲν ἀντελήφθησαν ἢ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἀντιληφθῶν ἐξ αἰτίας διαφορᾶς τῶν οἱ περισσότεροι τῶν Ἀρχιερέων, ἵνα μὴ

Ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου καὶ τῆς διαίρεσως τῆς Ἐκκλησίας, ἤρχισεν ὁ μακάριος νὰ ἀνησυχῇ, νὰ συμπαθῇ τὴν κίνησίν μας, καὶ νὰ παρακολουθῇ τὰ ἔργα μας· πλειστάκις εἶδαμεν τὸν ἀείμνηστον κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανείων παρακολουθούντα τὴν κατάδυσιν τοῦ Σταυροῦ ὑφ' ἡμῶν τῶν Παλαιοῦ ἡμερολογιτῶν, ἐπάνω εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ στοργγύλου ἐκείνου οἴκου προφυλακτικά, παρὰ τὸν Φλοιοθρον, μετὰ πολλοῦ κόσμου. Ἡ πρώτη του ἐπίσημος πράξις τῆς πρὸς ἡμᾶς τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίτας συμπαθείας του, εἶναι ἡ ἐπίσημος διαμαρτυρία του μετὰ τῶν τριῶν ἄλλων Μητροπολιτῶν Βασιλείου Δοινοπούλεως, Γερμανοῦ Δημητριάδος καὶ Εἰσηναίου Πολυγύρου γράφοντος εἰς τὸ σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν ὑπόμνημά των, ὅτι τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἦτο ὡς ἄλλος Ἀγγελος καὶ πιστὸς φύλαξ τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων. Ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος διαμαρτυρήθησαν καὶ ἠλέγχαν τὴν Ἱεραρχίαν διὰ τοῦ ὑπομνήματός των τούτου κατὰ τὸ 1929 ἔτος οἱ διαπρεπεῖς οὗτοι Ἱεράρχαι, ἀλλ' οἱ ὑπεύθυνοι ἄγρον ἠγόρασαν.

Μίαν ἡμέραν τοῦ ἔτους 1935, ἀπεφασίσαμεν μερικοὶ Ἀρχιμανδρίται ἀγιορεῖται, μετὰ τοῦ τότε Πνευματικοῦ Ματθαίου Καρπαθάκη καὶ Ἀντωνίου Μουστάκα Μοναχοῦ Ἀγιορείτου καὶ μετέβημεν ὁμοῦ εἰς 3—4 Ἀρχιερεῖς τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας παρακαλοῦντες αὐτοὺς, ὅπως ἀναλάβουσι καὶ ἐνώσωσιν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' οὗτοι μᾶς ἀπέπεμψαν σκαιῶς καὶ σχεδὸν ἀσχητητῇ. Τελευταίως μετέβημεν καὶ εἰς τὸν Ἀγ. Φλωρίνης ὅστις εὐχαρίστως μᾶς ἐδέχθη· συνεζητήσαμεν ἐπὶ τοῦ θέματος, καὶ εὗρομεν αὐτὸν συμφωνὸν καὶ ἐτοιμὸν σχεδὸν κατὰ πάντα καὶ συμφωνὸν μετὰ τοῦ Ἀγ. Δημητριάδος καὶ Χρυσοστόμου Ζακύνθου, οἵτινες ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ., ὕψωσαν τὴν σημαίαν τῆς διαμαρτυρίας κατὰ τῶν καινοτομιῶν τῆς Ἀντικῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τοῦ Νέου ἡμερολογίου καὶ οὕτως ἀνέλαβον οὗτοι ἐπισήμως τὴν λύσιν τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογιτικοῦ κινήματος, δικαιώσαντες καὶ τρόπον τινὰ ἐπικυρώσαντες διὰ τῆς Ἀρχιερατικῆς των πράξεως τὸν 12ετῆ ἀγῶνα ἡμῶν, ἐνὸς καὶ πλέον ἐκατομμυρίου Λαοῦ ἀκολουθοῦντος τὰ πάτρια.

Τὰ μετὰ ταῦτα πάντες γνωρίζομεν, ἦτοι τὴν καταδικὴν τῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν οὐχὶ ὑπὸ 12μελοῦς Συνοδ. Δικαστηρίου, ὡς ὁ νόμος ὁρίζει ἀλλὰ ὑπὸ 7 μόνον, παρανόμως, τοὺς ἐκάθηρε τοὺς ὑποβίβησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Μοναχοῦ ἀδίκως καὶ παρανόμως καὶ εἰς πενταετῇ ἐξουρίαν τοὺς ἀπέστειλεν. Δὲν θα κουράσω ὑμᾶς περὶ πλέον ἀγαπητοί, διηγούμενος τὰς πολλὰς περιπετείας τοὺς διωγμούς τὰς σθεναρὰς ἀπολογίας ἐνώπιον Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν δικαστηρίων, τὰς καταφρονήσεις τῆς σχηματικῆς πλέον Ἐκκλησίας καὶ τὴν τελευταίαν του ἐξουρίαν εἰς τὸν ὑψηλὸν Μυτιλήνης πρὸς ἐξόντωσίν του, ἔνεκα τοῦ σκληροῦ ἐδάφους καὶ τοῦ ἀγορίου κλίματος τῆς περιφέρειας ἐκείνης. Ζητῶ συνγνώμην διότι ἀφίνω ἦδη τοὺς συναδέλφους του καὶ περιορίζομαι μόνον εἰς τὰ τοῦ Ἀγ. Φλωρίνης, περὶ οὗ ὁ λόγος καὶ ἡ ἐορτὴ. Τί νὰ εἴπωμεν καὶ τί νὰ λαλήσωμεν ἀγαπητοί; Σειρὰ μαρτυριῶν καὶ βασάνων παρηκολούθουν τὸν Μακάριον ἐκ μέρους τῶν μισούντων καὶ φθονούντων αὐτὸν συναδέλφων του προσπαθούντων νὰ κάμψουν αὐτοῦ

τὴν ἐπιμονήν, καὶ νὰ τὸν ἀφομιώσουν μὲ τὸν ἑαυτὸν τους, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαν, διότι ἐκεῖνος ἦτο κατὰ τὸν Δαυὶδ ὡς ὅρος Σιών καὶ ὡς Ἀδάμας στερρός, καὶ τὰ πάντα ὑπέμενε εὐχαρίστως, ἕως τελευταίας του ἀναπνοῆς.

Τέλος πρὸς τὴν Πίστιν καὶ τὴν Πατρίδα ἐφάνη εἰς Κολοσσὸς στηριζόμενος καὶ συμμορφούμενος ὁ Μακάριος ἐπάνω εἰς τὸ ἐμβλημα τῶν ἡμιθέων τοιμῶ εἶπεν ἐκείνων Ἑλλήνων Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν «γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν ἁγίαν, γὰρ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν, γὰρ αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ νὰ τὰ ἀποκτήσω ἐπιθυμῶ, κ' ἂν δὲν τὰ ἀποκτήσω τί μὲ ὠφελεῖ νὰ ζήσω;».

Λοιπὸν ἡ Ορθοδοξία τὸν εὐλογεῖ καὶ δοξάζει, ἡμεῖς δὲ τὰ τέκνα αὐτῆς τὸν εὐγνώμονον καὶ φόρον ἀποτείοντες εὐγνώμοσύνης πολλάκις τοῦ ἔτους εἰς τὸ διηνεκές θ' ποιῶμεν μνημόσυνα ὑπὲρ τῆς ψυχῆς Του. Εἰς δὲ τὸ Ἡρώον τῶν πεσόντων ὑπὲρ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου θ' ἰστάμεν ὡς πρῶτον καὶ κεφαλὴν τὴν τιμὴν του εἰκόνα προσωπογραφίαν μὲ τὸ ὀνοματεπώνυμόν του ἵνα ὅσο ζῇ ὁ κόσμος μένει ἡ μνήμη του ὡς Ἰνδαλμα τῆς αὐτοθυσίας του εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν καὶ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν Ορθοδοξίαν καὶ τὸν Ἑθνισμόν μας δι' ἧς καὶ ἡμεῖς πάντες ἀξιοθαύμηται θυσιασθῆναι καὶ ἀποθανεῖν ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀμήν. Εἰς δόξαν τοῦ ἐν Τριᾷδι Θεοῦ ἡμῶν ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Λόγος τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Κιούσης Γεν. Γραμματέως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Σεβαστὲ Πρόεδρε καὶ λοιπὰ μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, Ἀδελφὸν Ἱερατεῖον.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἡ ἐπέτειος τοῦ σημερινοῦ γεγονότος, διὰ νὰ τιμηθῇ ἡ μνήμη ἑνὸς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἀνδρῶν τῆς συγχρόνου

Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, οὐδόλως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς οὐδέτερον πνευματικὸν γεγονός.

Ἀντιθέτως εἶναι πράξις τῆς ὁποίας ἡ ἐπίδρασις καὶ αἱ προεκτάσεις ἐκτείνονται πολὺ βαθὺς εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο διότι ὁ τιμώμενος ἀνὴρ ἐνεσάρκωσε καὶ ἐνεψύχωσε τὸ πνεῦμα ἑνὸς ἐκκλησιαστικοῦ ἀγώνος, ὅστις συνεχίζεται μὲ ἀμείωτον ἔντασιν μέχρι σήμερον.

Τὸ πνεῦμα ἑνὸς ἀγώνος, ὅστις θὰ συνεχισθῇ καὶ εἰς τὸ μέλλον ἕως ὅτου εὕρῃ τὴν δικαίωσιν, τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς



Ὁ Γραμ. τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς Χρυσόστ. Κιούσης ἐκφωνῶν τὴν συγκεκνημένην ἐμιλίαν του

τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα θ' ἀναγνωρίσῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα.

Ὅταν λοιπὸν ἀναφερόμεθα εἰς τὴν μνήμην τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν ποιμενάρχου, θίγομεν τὸ καθολικὸν πρόβλημα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ προσδιορίζομεν τὸν σεισμόν, ποῦ συγκλονίζει αὐτήν, τὸ ἐπικέντρον τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν.

Θὰ ἦτο συνεπῶς κενὴ περιεχομένου μία συγκέντρωσις ἥτις θ' ἀπεχρωμάτιζε τὸ σημερινὸν γεγονός ἀπὸ τὴν σημασίαν του καὶ θὰ ἐτίμα τὸν μέγα ἐκεῖνον ἄνδρα μὲ λόγους κενοῦς χωρὶς ν' ἀναφερθῇ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγώνος του καὶ εἰς τὴν ἐντολήν τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκληροδότησε, ἐν πολλῇ ὁμολογητῶν καὶ ἀγωνιστῶν τῆς παραδόσεως.

Τοῦτο θὰ ἦτο πλαστογραφίσις καὶ παραχάραξις τῆς πνευματικῆς διαθήκης αὐτοῦ, θὰ ἦτο προδοσία τῶν ἀρχῶν τὰς ὁποίας μὲ τὴν αὐτοθυσίαν καὶ ὀρθόδοξον ἀγωνιστικότητα ὑπερήσπισε διὰ τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι γνωστὸν, ἄλλωστε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τοὺς ἀγίους αὐτῆς στρατιῶτας, ἀπαστόλους, μάρτυρας, ὁμολογητάς, καλοῦσα τὰ τέκνα αὐτῆς νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον τῶν ἁγίων ἐκείνων ἀνδρῶν.

Συνεπῶς, ὁποιοῖδήποτε λόγοι ἐκφωνούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ ἐξαίρετου ἀνδρὸς τῆς Ἐκκλησίας ἀοιδήμου ποιμενάρχου ἡμῶν κυροῦ Χρυσοστόμου, ἐστερημένοι τοῦ μαχητικοῦ πνεύματος ἐκείνου καὶ μακρὰν τῶν ἀγώνων τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος διεξήγαγε, κατ' οὐσίαν εἶναι ἀσέβεια καὶ διχὲς τιμὴ πρὸς τὴν μνήμην του.

Διότι τὴν μνήμην του τιμοῦν ἐκεῖνοι μόνον οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν μὲ τὴν ἰδίαν ἀγωνιστικὴν φλόγαν τὸν καλλίνικον τῆς ὀρθοδοξίας ἀγῶνα τοῦ ὁποίου μαχητὴς καὶ ὑπερμαχος ὑπῆρξεν Ἐκεῖνος.

Τιμοῦν τὴν μνήμην του, ὅσοι κρατοῦν ὑψηλὰ τὸ τίμιον λάβαρον τῆς παραδόσεως, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκεῖνος ἐκράτησε μὲ τὰς ἡγιασμένας του χεῖρας.

Τιμοῦν τὴν μνήμην του, ὅσοι εἶναι ἀποφασισμένοι ν' ἀποθάνουν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς τὸ ἐπράξε καὶ ἐκεῖνος τηρήσας τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον μὲ παρρησίαν ὁμολογητοῦ ἔδωκεν εἰπών: «οὐκ ἀρνησόμεθά σε φίλη ὀρθοδοξία, ἀλλὰ ὑπὲρ σου μυριάκις τεθνησόμεθα».

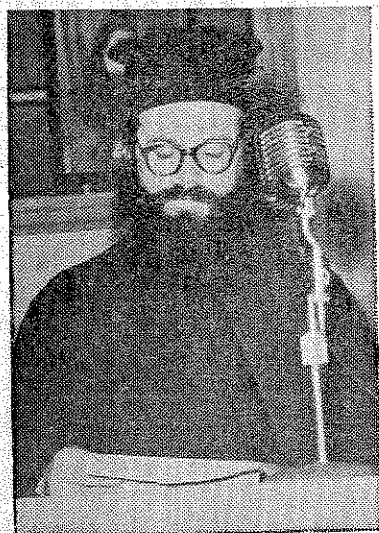
Ὅσοι ἀρνοῦνται νὰ δοδίσουν μὲ τὴν ἰδίαν σταθερότητα εἰς τὸν δρόμον τῶν ἀγώνων τῆς παραδόσεως εἶναι ἀρνηταὶ καὶ προδότες τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου ἡμῶν ποιμενάρχου. Οἱ καιροὶ ἄλλωστε εἶναι τόσοι χαλεποί, ὥστε νὰ μὴ ἀφίνεται μέγας περιθώριον εἰς τοὺς λόγους. Τὸν λόγον σήμερον ἔχει ἡ πράξις. «Δείξον τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου».

Ἰδοὺ διατὶ πρὶν ἀπὸ κάθε ἐκδήλωσιν τιμῆς πρὸς τὴν μορφήν τοῦ ἁγίου ἐκείνου ἀνδρὸς, πρέπει νὰ προηγήται μία δήλωσις, ἐν σάλπισμα, εἰς ὅρκος. Ὅτι δηλ. οἱ ἐπιζῶντες καὶ συνεχισταὶ τοῦ ἔργου του, μένομεν καὶ θὰ μείνομεν ἕως τῆς τελευταίας μας πνοῆς, πιστοὶ εἰς ὅ,τι ἐκεῖνος ἐδίωκε καὶ ἐζησεν ὡς ἀλήθειαν ζωῆς.

Αὐτὴν τὴν ἱερὰν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπικαλούμεθα τὴν παρουσίαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιδήμου ἀνδρὸς διὰ νὰ τὸν διαβεβαιώσωμεν ὅτι τὰ πνευματικὰ τέκνα αὐτοῦ κρατοῦν ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῶν ὀρθοδόξων παραδόσεων, ἃς εἴμεθα δεδωμένοι ὅτι τὸ μακαριστὸν πνεῦμα του ἀσφαλῶς θὰ πτερυγίσῃ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἀγαλλόμενον καὶ συγκεκνημένον ἐκ τῆς ὀρθοδόξου ταύτης πνευματικῆς ἐκδηλώσεως.

Καὶ ἡ ἰδική μας ὁμῶς συγκίνησις ἀπὸ τὴν μίμησιν τοῦ ἔργου του, ἡ δύναμις ποῦ ἐμφυσᾷ εἰς τὴν ψυχὴν μας τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα τῶν ἡρωικῶν ἀγώνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ δεδαιότης ὅτι ἀγωνιζόμεθα ὑπὲρ τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν

τοιούτου αγιωτάτου Πατρός, οἷος ὁ ἀειμνηστος Χρυσόστομος, οἰοσδήποτε λόγος ἀγιάζει καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ λέγοντος καὶ τὰ ὄτια τῶν ἀ-



Ὁ πατὴρ Στυλιανὸς Μουσᾶς ἐκπρόσωπος τοῦ μακεδονικοῦ κλήρου

κουόντων. Καὶ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ὁ ἀειμνηστος Χρυσόστομος, ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἐπισημοτάτων καὶ ἐν δοξοτάτων λογίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς διδάσας ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀδιαλείπτως καὶ διὰ τῶν λόγων καὶ διὰ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ.

Προσφιλὲς γένημα τῆς Μαδύτου Θράκης ἐκ Γονέων εὐσεβῶν καὶ εὐμοιρήσας

ἐκ φύσεως δλων ἐκείνων τῶν πνευματικῶν πλεονεκτημάτων, ἐγκαίρως ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἀποφοιτήσας τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ἐν συνεχείᾳ προεχειρίσθη εἰς Ἐπίσκοπον Ἰμβρου καὶ κατόπιν εἰς Μητροπολίτην Πελαγονίας ἐξεδιώχθη δὲ ἐκείθεν ὑπὸ τῶν Σερβικῶν Ἀρχῶν καταλαβόντων τὴν περιοχὴν ταύτην κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα ἀνέλαβε τὴν ἱερὰν Μητροπολίτην Φλωρίνης. Λαβόντων δὲ χώραν τῶν γεγονότων τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου καὶ μὴ ἀνεχόμενος τὴν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν τοῦ σχίσματος, μετ' οὗ πολὺ προσεχώρησεν εἰς τὰς τάξεις τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι, ἀναλαβὼν τὴν ἡγεσίαν αὐτῆς. Στάδιον νέων ἀγώνων διηνοίχθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ διὰ τῆς ἀναλήψεως τῆς ἡγεσίας τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδόξιας. Ποικίλαι εἶναι αἱ κακώσεις καὶ οἱ διωγμοὶ οὓς ὑπέστη κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς Ποιμαντορίας αὐτοῦ.

Ἐδιώχθη, ἐφυλακίσθη, ἐκακοποιήθη καὶ ἐξορίσθη ἐπανειλημμένως. Παρὰ ταῦτα ὅμως παρέμεινε ἀκλόνητος καὶ σταθερὸς ἐν τῇ Πατρῷᾳ Πίστει οὐδενὸς πτοηθεὶς. Ἀγαθὸς ὢν καὶ ἀμνηστικός ἡγάπα καὶ συνέχρει καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἀκόμῃ, ἐφαρμόζων τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου λεχθὲν «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν», ἀξιώθεις οὕτω τοῦ στεφάνου τῆς δόξης ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ἀς μιμηθῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὸν βίον αὐτοῦ, θέτοντες αὐτὸν ὡς παράδειγμα, ἐμμένοντες καὶ ἡμεῖς σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων ἡμῶν, οὐδενὸς πτοούμενοι κινδύνου ἕως οὗ καταντήσωμεν εἰς ἐνότητα τῆς Πίστεως καὶ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπρο-

σίτου δόξης τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗ ἡ δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Γ. Κόντη, Προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων»
(Ἰωάνν. Ι 11)

Τὶ ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων ἀγαπητοί ; Αὐτὸς ὁ τῶν ἀπάντων Δεσπότης, διατυπώνει μὲ τὰ ἀνωτέρω λόγια Του τὸ κυριώτερον γνώρισμα τοῦ ἀληθοῦς ποιμένος. « ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων ». Ὁ δὲ Οὐρανοβάμων Ἀπόστολος Παῦλος δταν ἠθέλησε νὰ ἀποδείξη τὸ ἀποστολικὸν του ἀξίωμα εἰς τοὺς διαμφισβητοῦντας αὐτὸ ψευδοποστόλους τῶν Κορινθίων δὲν ἀνέφερεν οὔτε τοὺς νεκροὺς ποῦ ἀνέστησε, οὔτε τὰ ἄλλα τέρατα καὶ σημεῖα τὰ ὁποῖα δι' αὐτοῦ ἐνήργησεν ὁ Παράκλητος. Ἀλλὰ τί ; τὰ ὅσα διὰ Τὸν Χριστὸν ἔπαθε κηρύττων εἰς τὰ ἔθνη τὸ εὐαγγέλιον τοῦ «ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φθασκαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις, κινδύνους ἐν πόλει κινδύνους ἐν ἐρημίᾳς κινδύνους ἐν θαλάσῃ, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ...» (Β'. Κορ. Ι 22)

Τὶς λοιπὸν κατόπιν τῶν μαρτυριῶν τούτων ἀμφιβάλλει ὅτι ὁ προκείμενος εἰς ἔπαινον ἀειμνηστος Ποιμενάρχης ἡμῶν Χρυσόστομος, ὡς ἀληθὲς ποιμὴν μέχρις αἵματος πρὸς τὴν πλάνην ἀνταγωνισάμενος, εὐρίσκεται νῦν εἰς τὴν χώραν τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, ἀπολαμβάνων τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του ;

Ὡν ὡς ἐλάλα κατάκαρπος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν νεανικὴν του ἡλικίαν, εἶχε προορισθῇ ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν νὰ κρατήσῃ εἰς τὰς χεῖρας του τὸν πυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας κα-

τὰ τοὺς ἐσχάτους τοῦτους καιροὺς τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τῆς πονηρίας.

Πλήρης αὐταπαρνήσεως ἀφήσας τὰ πάντα διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ δόξαν κοσμικὴν, καὶ ἀποδοχὰς πλουσίας, ἠκολούθησε τὸν δρόμον τῆς ὁμολογίας, ἄρας τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Καὶ δταν αἱ καταιγίδες τῶν πειρασμῶν καὶ οἱ παταμοὶ οἱ ἀφρίζοντες προσέπεσαν εἰς τοὺς τοίχους τῆς πνευματικῆς του οἰκοδομῆς, ἔμεινεν ἀκλόνητος.

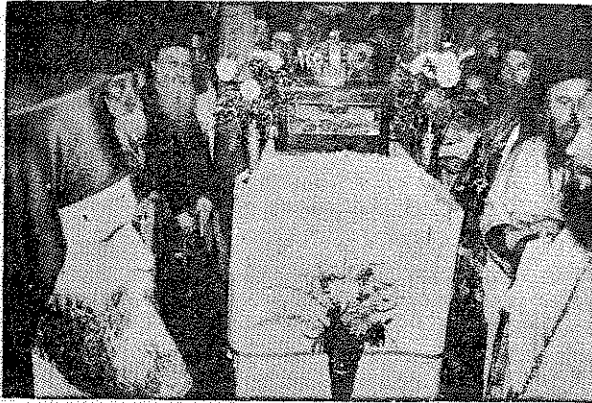


Ὁ παλαιμάχος ἀγωνιστὴς κ. Γ. Κόντης πρόεδρος τῆς ΠΘΕΟΚ.

(Συνέχεια εἰς τὴν 10ην σελίδα)

ΤΟΤΕ ΠΟΥ ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΜ- ΡΗΤΟΡΑ ΚΑΙ ΟΙ ΘΟΛΟΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΙ

(Αποσπάσματα διαλέξεων, επιστολών και λόγ



Στιγμιότυπον από τὸ μνημόσυνον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν
τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς

«...ΕΝ ΤΕΛΕΙ δια γλυκείας ἔχοντες ἐλπίδος ὅτι τὸ Ὁρθόδοξον ἑλληνικὸν κοινὸν καταλλήλως διαφωτισόμενον, οὐ μόνον θὰ παύσῃ νὰ θεωρῇ τὴν θρησκευτικὴν ὁργάνωσιν τῶν παλαιοσεροτολογιτῶν ὡς ἐπιδιώκουσαν διὰ λόγους τυπικούς, ἀσχετοὺς δητὲν πρὸς τὰ Δόγματα καὶ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τὴν διαιρέσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν ὁθνείων καὶ ἀντεθνικῶν σκοπῶν, ὡς ἐνησημερήθησαν δυστυχῶς νὰ παραστήσωσιν αὐτὴν οἱ ἄγευστοι καὶ ἀπότροφοι τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἰδεῶν, ἀλλὰ ὡς ἐπιδιώκουσαν τὴν ἐκ τῆς εὐροτολογικῆς καινοτομίας διασπασθεῖσαν, ὡς μὴ ὥφειλε, ζηλευτὴν ἐνότητά τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὑψηλῶν καὶ ἱερῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς ἀπ' αἰῶνων ἀναποσπαστῶς ἠνωμένης μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας καὶ ἐθνικῆς ἰδεολογίας. Εἶναι δὲ καθήκον ἱερὸν καὶ πατριωτικὸν παντὸς Ὁρθοδόξου Ἑλλήνος νὰ προστατεύῃ καὶ ἰσοθεύῃ νὰ ἀμνηστῇ ὑπὲρ τῶν δύο τούτων ἰδανικῶν



Ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας τοῦ μνημοσύνου. Ἐπιμνημόσυ-
νος σύναξις εἰς τὴν αἵθουσαν «Τρεῖς Ἱεράρχαι»

δι' ὧν ἐδοξάσθη καὶ ἐξεπληρώθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ φωτοδότις καὶ ἡμεροφαῖς τῆς ἀθανάτου Ἑλλάδος ἱστορικὴ καὶ ἐκπολιτιστικὴ ἀποστολή...».

(Λόγος τοῦ ἀπὸ τοῦ πρώτου Πανελλαδικῶν Συνέδριον. Ἀθήναι, Ἀπρίλιος 1947).

«.....ἀναπέμψω εἰς τὸν Πανάγαθον Θεὸν μίαν

ἐγκάρδιον εὐχὴν, ὅπως εἰς τὰς καρδίας τῶν ἱθυνόντων τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν ὑποδαυλίῃ τὴν ἐπίδαν τῶν τορμὸν σβηνομένων ὁρθοδόξων καὶ ἐθνικῶν ἰδανικῶν καὶ νεύσῃ εἰς αὐτοὺς βουλὰς εἰρηνικὰς, ἵνα κατευθύνωσι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ὁλκάδα εἰς τὸν εὐδαιον καὶ σωστικὸν λιμένα τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων, δι' ὧν ἐκλείσθη καὶ ἐμεγαλύνθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἡ Ἑθνικὴ ἡμῶν δόξα καὶ μεγαλοιογία...».

(Ἐν Ἱερῷ Μονῇ Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης)

«...ΔΙΟΤΙ ἡ ἀνθρωπότης ἐν τῷ συνόλῳ τῆς, ὡς εἰς ἡθικὸς ὁργανισμὸς ἐν τῇ ῥοῇ τῶν αἰώνων καὶ τῇ διασπαθίσει τῶν ἡθικῶν κεφαλαίων αὐτῆς ἐν τῇ ἀκολασίᾳ καὶ τῇ διαφθορᾷ τῆς ψυχῆς, ἀπώλεσε τὴν δύναμιν τοῦ ἡθικοῦ αὐτῆς αἰσθητηρίου. Καὶ οὕτω, ἡ ἀνθρωπότης, γενομένη ὑποχείριος καὶ ἐρμαιον τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀνανήψῃ ἀφ' ἑαυτῆς καὶ νὰ ἀποκτήσῃ βαθμυδὸν τὰς ἀπολεσθείσας ἡθικὰς δυνάμεις τῆς διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἡθικῆς αὐτῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς.

Διότι ὁ ἀνθρώπος εὐρισκόμενος ἐν τῇ τοιαύτῃ χρονίᾳ ἡθικῇ παραλυσίᾳ, καὶ μηδεμίαν ἐλπίδα βοηθείας καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν παρ' ἄλλου τινὸς ἀπεχδεχόμενος, ἔβαινε ἀσφαλῶς εἰς τὸν ἀναπόφευκτον πνευματικὸν θάνατον, ὁπότε ὁ φιλόανθρωπος Θεός, ἐλθόντος τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἐξαπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον τὸν Μονογενῆ αὐτοῦ Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν...».

(Ἀπὸ διλέξιν του)

«...ΜΕΤΑ λύπης δὲ παρατηροῦμεν, ὅτι καὶ σήμερον ὅλαι αἱ προσπάθειαι καὶ ἐνέργειαι τῶν ἱθυνόντων καὶ Κυβερνώντων τὰ Κράτη τείνουσιν εἰς τὴν ἐξεύρεσιν καὶ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν μέσων τῆς ὕλικῆς

Ἀύγουστος τοῦ 1955. Ἐ-
νον τὸν Ἐκκλῆσιον

ΙΕΣ ΕΦΙΛΟΞΕΝΟΥΝ ΤΟΝ ΜΕΛΙΡΡΥΤΟΝ ΩΝ ΕΔΟΝΟΥΝΤΟ ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΤΟΥ

ὁ ἀειμνήστου πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου)

εὐζωίας. Περί δὲ τῆς ψυχῆς, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ἀέ-
ναον καὶ ἀστείρευτον πηγὴν τῆς εἰρήνης, τῆς ὁλη-
θινῆς εὐδαιμονίας, ἣ τὰ ἀγνοοῦν καθόλου, ἣ ἐλάχι-
στα φροντίζουν διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ πνευματι-
κὴν ἀνάπτυξιν αὐτῆς...

(Ἀπὸ τὴν τελευταίαν Διάλεξιν του τὸ 1955)

«...ΤΟΥΤΩΝ οὕτως ἐχόντων, ἀ-
ριδῆλως καταφαίνεται, ὅτι διὰ τῆς
προσαρμογῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ
ἡμερολογίου πρὸς τὸ Πολιτικόν,
ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὸ
πρόσχημα τῆς διορθώσεως τοῦ
Ἰουλιανοῦ, εἰσήγαγεν ἐν τῇ θείᾳ
λατρείᾳ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερο-
λόγιον. "Ἄν μάλιστα ληφθῇ ὑπ'
ὄψιν, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἐπιστή-
μονες, ἡμέτεροί τε καὶ ξένοι
διαπιστούντες, ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν
ἡμερολόγιον εἶναι ἥτιον ἐσφαλ-
μένον τοῦ Γρηγοριανοῦ, τότε ἡ
λέξις «διορθώσεις» δέον νὰ
μεταβληθῇ εἰς χειροτέρευσιν καὶ
παραποίησην τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμε-
ρολογίου.

»Δὲν Σᾶς φαίνεται Σεβασμιώ-
τατε, ἀπελπιστικὸν καὶ ἀποκαρ-
διωτικὸν τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς
ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς ἀ-
ναλγησίας τῶν δεινοπαθημάτων
τῶν Παλαιοῦ ἡμερολογίου, στε-
ρουμένων τῶν οἰκείων Ἐκκλη-
σιῶν καὶ λειτουργῶν, καθ' ὃν
χρόνον ἐλευθέρως ἐκκλησιάζονται
ὅλοι οἱ ἀντιορθόδοξοι προπαγανδι-
σταί; Θὰ ἦτο κάπως ἀνακουφισ-
τικὸν τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς
σιωπῆς καὶ μὴ διαμαρτυρίας τῶν
πολιτῶν, ἂν συμβαίνει εἰς τὴν

περίπτωσιν ταύτην, ὅ,τι συνέβη εἰς τὴν θανα-
τικὴν καταδίκην τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους.
Ἡ ἔθνικὴ αὕτη ἡρώϊς, θάψασα ἐκ σεβασμοῦ
πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς ταφῆς καὶ ἐξ ἀδελ-
φικῆς στοργῆς, τὸ ἄταφον κείμενον νεκρὸν σώ-
μα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Τυράννου
Κρέοντος εἰσαχθεῖσα εἰς δίκην διὰ τὴν καταπά-
τησιν τῶν τυραννικῶν διαταγῶν, ἐφαίνετο μὲν αὖ-
τῃ ἐγκαταλειμμένη ὑπὸ τοῦ τὴν κοινὴν συνείδησιν
ἐκπροσωποῦντος, ἀλλ' ὑπὸ τὴν σιγὴν ταύτην χοροῦ
ἠσθάνετο ἡ Ἀντιγόνη, ὅτι ὁ χορὸς τὴν ἐπιδιοκιμα-
ζει καὶ θαρρούντως ἐπικαλεῖται τοὺς ἀφώνους αὐ-
τοῦ διαταγμούς, λέγονσα πρὸς τὸν ἀδυσώπητον Τύ-
ραννον «Ὁρῶσι γ' οὗτοι, Σοὶ δ' ὑπάλλουσι στόμα»
ἦτοι: Βλέπουσι καὶ οὗτοι ἄδικον, ἀλλ' ἐκ φόβου



«Μετὰ πνευμάτων δικαίων τετελειωμένον». Μνημόσυνον
ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν λειψάνων του.

πρὸς Σὲ συστέλλουσι τὸ στόμα καὶ σιωπῶσιν...».

(Ἀπὸ ἀπάντησίν του εἰς Διατριβὴν
περὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου τοῦ
Μητροπολίτου Δαρίσης Δωροθέου τοῦ
μετ' ἐπειτα Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν. Ἀ
θῆναι 1952).

«...ΤΟΥΤΟ μόνον σημειῶ ὅτι ἐφυλακίσθη, χωρὶς
νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ οὐδενὸς Δικαστηρίου μηδὲ νὰ
λάβω γνώσιν τῶν λόγων τῆς φυλακίσεως καὶ ἀπο-
φυλακίσεώς μου, τῆς τελευταίας ταύτης γενομένης
ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μεταβῶ εἰς Μοναστήριον, διαρ-
κοῦντος τοῦ πολέμου, τοῦθ' ὅπερ ἥλιον φαινότερον
ἐμφαίνει τὸν μυσαρὸν σκοπὸν τῆς ἀδίκου καταγγε-
λίας μου...».

Ἐν Φαναρίῳ τῇ 20 Νοεμβρίου 1920

† Ὁ Πελαγωνίας Χρυσόστομος

(Ἀπὸ ὑπόμνημά του, ὡς Μητροπολίτου Πελαγωνίας,
πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριάρχεϊον κατὰ Νοέμβριον
τοῦ 1920, ἐπὶ τῇ μελετωμένῃ προσαρτήσῃ τῆς Ἐ-
πιστολῆς Πελαγωνίας εἰς τὴν Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν
τῆς Σερβίας).



Αἰθουσα «Τριῶν Ἱεραρχῶν» μία ἀκόμα εἰκὼν ἀπὸ
τὴν ἐπιμνημόσυνον συγκέντρωσιν.

Βαρυμπόμπη ἀγαπημέ-
νους πρὸ τῆς εἰς Κύ-
του.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

Δὲν ἐδεδεάσθη ἀπὸ τὰς προσφορὰς τῶν χρημάτων, οὔτε ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις μεγάλων ἀξιωμάτων, ὡς κατέχων τὸν πολῦτιμον μαργαρίτην τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι ἀντάξιος ὁλος ὁ κόσμος.

Δὲν ἐδειλίασε ἀπὸ τὰς ἀπειλὰς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου.

Προετίμησε νὰ ἐξορισθῇ ἐπανειλημμένως εἰς ἔσχατον γῆρας εὐρισκόμενος, παρὰ νὰ προδώσῃ τὸν θησαυρὸν τῆς εὐσεβείας.

Ὅντως ἀγαπητοί μου (Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς ὁσιος, ἀκακος...)

Δι' ὧν τῶν ἀνωτέρω «εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ τὸν ἁμαρτωλὸν μετετέθη, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας» κατὰ τὴν γραφὴν. «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσταί τὴν πλίστιν τετήρηκε τὸν δρόμον τετέλεκε». Αἰώνια αὐτοῦ ἡ μνήμη.

Εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπιζῶντας ἐναπόκειται νὰ συνεχίσωμεν τὸ ἔργον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ὁμοπραξίας.

Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὰ ἴχνη τοῦ νέου τῆς Ὁρθοδοξίας στυλοβάτου ἐν αὐταπαρνήσει, ὡς εὐορκοὶ τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται ἐξερχόμενοι ἔξω τῶν κοσμικῶν παρεμβολῶν, καὶ τὸν ὄνειδιสมὸν αὐτοῦ φέροντες ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει. Α ΜΗΝ.

Ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Π. Βασιλειάδου, Γεν. Γραμματέως τῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης

Πανοσιολογιώτατοι, Αἰδεσιμώτατοι,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Καὶ ἡ Διοίκησις τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοπευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ. Ο. Χ. τῆς συμπερωτευούσης, διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς, αἰδεσιμωτάτου ἱερέως κ. Στυλ. Μουσᾶ, τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Διοικήσεως αὐτῆς κ. Παναγ. Κοσσαρᾶ καὶ τοῦ ὑποφαινομένου, ἔδωκε «τὸ παρόν» εἰς τὸ προσκλητήριον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς μας ἡγεσίας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ μνημοσύνου, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου ποιμενάρχου ἡμῶν, πρώην Φλωρίνης, Κυροῦ Χρυσοστόμου, ἀποτίουσα οὕτω τὸν ὀφειλόμενον φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης, εἰς τὸν Σεπτὸν Ἐκείνον Ἱεράρχην ἡμῶν, ὅστις ἀπετέλεσε τὸ ἀδιάφθορον σύμβολον τῆς ἐμμοσύνης εἰς τὰ πατρία.

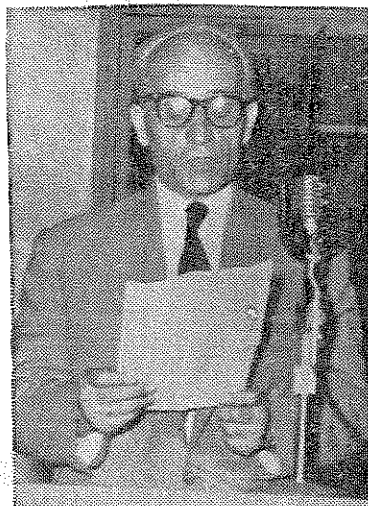
Οὔτε αἱ κακονυχίαι, οὔτε αἱ ἐξορίαι, οὔτε οἱ προφυλακισμοί, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ δεινά, τὰ ὁποῖα, μὲ τὸσον πνευματικὸν ἡρωισμόν ἐδέχθη, ἠδυνήθησαν νὰ κάμψουν, τὴν πρὸς τὸν ἀγῶνα ἡμῶν πίστιν Του.

Ὁ ἀειμνήστος Ποιμενάρχης ἡμῶν, διὰ τῆς ἠθικῆς Του ἀκεραιότητος, τῆς μαχητικότητος καὶ τοῦ πρωτοχριστιανικοῦ Του ζήλου, κατεκόσμησε καὶ ἐλάμπρυνε τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, χάριν τοῦ ὁποίου, τὸν δρόμον τετέλεκε, τὴν πίστιν τετήρηκε καὶ τέλος ἔπαισεν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ὡς ὑπήκοος δοῦς.

Σήμερον Σεβαστοὶ ἡμῶν Γέροντες καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, δὲν προσήλθομεν ὡς ἀνάνυμον καὶ ἀδιάφορον πλῆθος, ἀλλ' ὡς ἀγλαοὶ καρποὶ τῆς φλογερῆς Ἀρχιερατικῆς Του ψυχῆς, ἥτις ἐγαλούχησε γενεάς, ἀνέστησεν ἡμιθάνεις πνευματικῶς καὶ ἐ-

νέκλεισεν εἰς τὰ θερμοαυρὰ στήθη Του, τὸν παλμὸν τῆς χειμαζομένης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Τὸ κατὰ τὴν πρωΐαν τελεσθὲν πάνδημον καὶ μεγαλοπρεπὲς μνημόσυνον, τὸ ἐπακολούθησαν γενικὸν λαϊκὸν προσκύνημα τῶν ὁσίων τοῦ Σεπτοῦ Ἱεράρχου ἡμῶν καὶ ἡ ἐπιμνημόσυνος αὐτῇ σύναξις ἡμῶν, εἰς τὴν αἰθούσαν ταύτην, ἔχουν πολυσύνθετον νόημα.



Ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφὸς κ. Π. Βασιλειάδης εἰς τὸν ἐμπνευσμένον του λόγον

—Εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον, ἐκφράσις βαθείας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀεχάστον Ποιμενάρχην ἡμῶν, λάμπαντα ὡς ἁστὴρ πρῶτον μεγέθους καὶ καταιγιάσαντα τὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ πολλὰς δεκαετηρίδας.

—Εἶναι ἐπίσης, μιὰ συνένωσις καὶ σύσφιξις τῶν ἀδελφικῶν δεσμῶν ἡμῶν, συμβολικῶς, ἐν τῇ γεραρᾷ φρονογονίᾳ τούτου, ὅπως λίαν ἐπιτυχῶς ἐχαρκτήρισε ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἡμῶν ἡγεσία.

—Εἶναι ἐπίσης, διδασχὴ πρὸς τοὺς νεωτέρους, περὶ τῶν ἀγώνων καὶ θυσιῶν, διὰ τῆς συνεχίσεως τῶν ὁποίων καὶ μόνον θὰ ἐπέλθῃ τὸ ποθοῦμενον.

—Εἶναι ὡσαύτως, σαφὴς ὑπόμνησις πρὸς τοὺς ἀντίθετα φρονούντας, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, θεία συγκатаθέσει, καθ' ἣν θὰ ὑπάρχῃ μία ποίμνη καὶ εἰς Ποιμήν.

—Καὶ τέλος εἶναι, ἀνάμνησις παλαιῶν ἐνδόξων ἡμερῶν καὶ ἀναβάπτεισι εἰς πνευματικὸν λουτρόν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθοπευτικὴ Κοινότης Θεσσαλονίκης, ἀποτίει τὴν ὀφειλομένην τιμὴν καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς συναγωνιστὰς τοῦ Σεπτοῦ Ἱεράρχου ἡμῶν, γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, νεκροὺς καὶ ἐπιζήσαντας, χάριν τῆς θυσίας τῶν ὁποίων, τὸ μαχητικὸν φρόνημα, παρέμεινεν ἀπτόητον καὶ κατάρθρωσαν νὰ διατηρήσωσιν ἀλύμαντον τὴν Ἱερὰν παρακαταθήκην, τῆς ἀκυράτου Ὁρθοδοξίας, τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτοῖς, παρὰ τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐν αἷς συμπαρίστατο ἐπιφοιτῶν καὶ τὸ Ζωοποιὸν καὶ Πανάγιον Πνεῦμα.

Οὗτοι ἀκολούθησαντες καὶ ἀκολουθοῦντες, τὸ ἐκ παραδόσεως πατριὸν ἑορτολόγιον, περιέσωσαν τὰ τιμαλφὰ τῆς ὀρθοδοξίας, τὰ διὰ πολλῶν θυσιῶν καὶ αἱμάτων μαρτυρικῶν κτηθέντα, ἀποκρουσταλλθέντα εἰς Θεολογικὰ σύμβολα καὶ Θεοστηρίτους παραδόσεις.

Αἱ παραδόσεις αὗται, ἀποτελοῦσι τὴν ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν συνείδησιν, δι' ἧν ἐχαλιβδουρήθη, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἡ ἀφθαρτος δόξα καὶ ἀρίζηλος εὐκλεία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους!

Ἡ σημερινὴ σεμνὴ σύναξις ἡμῶν, ὡς θεωρηθῇ

ἡ καλλιτέρα προσφορά πρὸς τὴν μακαρίαν ψυχὴν τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν, ἥτις ἰσοβίως ἐπόθησε νὰ ἴδῃ τὴν στρατιάν τῶν μαχητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἀναγεννημένην.

Ἀπὸ τοὺς κόσμους τῆς αἰωνιότητος, ἡ ψυχὴ του αὐτοῦ, θὰ ἐνατενίσῃ, πλήρης ἐμπιστοσύνης, τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ παράδειγμά Του, εὐχομαι ὁλοψύχως, νὰ ἴσταιται τὸ ἀνέσπερον ἄστρον πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Θεολόγου κ. Διον. Μπατιστάτου

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ἡ παντοδύναμος φθορὰ καὶ τοῦ θανάτου ἡ ἀδυσώπητος μοῖρα ἐξαφανίζουν ὅλοσχερῶς ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μικροῦ μας πλανήτου τὰ ἴχνη παντὸς ἀνθρώπου, ἀπὸ τοῦ ἰσχυροτάτου μέχρι τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀπὸ τοῦ πανεπιστήμονος μέχρι τοῦ ἀγραμμάτου. Εἰς δὲ τὴν σιωπηλὴν περιοχὴν τῆς λήθης εἰσέρχονται παρὰστήματα μεγαλοπρεπῶν ὁποίων ἡ ζωὴ καὶ ἡ δράσις εἶχον κάποτε παγκόσμιον ἀκτινοβολίαν. Καὶ ναὶ μὲν ἡ μνήμη τῶν ἐπιτεῖ εἰς τὰς συνειδήσεις συγγενῶν καὶ συνανθρώπων, ἀλλ' ὥς μακρυνῇ τις ἡγὼ ὀλίγον ἐπ' ὀλίγον ἀπονοῦσα καὶ σιγῶσα.

Τῆς ἀληθείας αὐτῆς φορικαλέα ἀπόδειξις τὰ πότινος ἀνακομισθέντα τίμια ὁσὰ καὶ εἰς προσκύνῃσιν ἐκτεθέντα, τοῦ ἀειμνήστου ποιμενάρχου ἡμῶν Χρυσόστομου. Ματαίως ἀνεζήτουν οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν τὸν εὐδυτενὴ καὶ μεγαλοπρεπεῖ ἱεράρχην τοῦ ὁποίου ἡ γλυκεράτη μορφή ἤκτινοβόλει τῆς παιδικῆς ἀθωότητος τὸ θεῖον μεῖδιμα καὶ ἡ ἐν γένει στάσις ἐνσάρκωνε μιᾶς ἀγγελικῆς καλωσύνης τὴν εὐεργετικὴν μεγαλοπρέπειαν.

Μελαγχολικοὶ θεαταὶ τῆς παραστατικῆς αὐτῆς εἰκόνης τῆς ἀνθρωπίνης ματαιότη-



Ο Θεολόγος κ. Διονύσιος Μπατιστάτος

τος, ἀνεκράξαμεν μὲν ὡς ὁ ἐκκλησιαστὴς «πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα», διηρωτήθημεν ὅμως, οἷωνε παραπονούμενοι, ἄραγε ὁ Πάνσοφος καὶ Παντέλειος Θεὸς εἰς ἀπώλειαν ἔκτισεν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν θείαν αὐτοῦ εἰκόνα ἐγκατέλειψε, ἵνα ἀλωλεσθῇ μέσα εἰς τὴν ἔρεβωδὴν ἄβυσσον τοῦ τάφου; Πρὸς τί τότε ἡ διάνοια; Τίνα σκοπὸν εἶχεν ἡ συνείδησις; διατὶ τὸ καθεστὼς τῶν ἡθικῶν ἀξιών; κατηφρεῖς δὲ ἐκ τῶν σκέψεων αὐτῶν ἡσθάνθημεν τὴν φιλικὴν παρουσίαν τοῦ ἀγγέλου τῶν μυροφόρων, ψιθυρίζοντος εἰς τὴν ἀκοὴν ἡμῶν «τίζητε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε».

Καὶ τότε ἡ ψυχὴ ἀναταρρήσασα ἐπετερύγισε εἰς τῶν ἐπουρανίων σκηνωμάτων τὰ πάμφωτα ὕψη, ὅπου ὄντως, συνήντησε ὑπὲρ τὴν φθορὰν καὶ τὴν ὕλην τὸν ἐξαιρετὸν πατέρα καὶ ποιμενάρχην, ἱερατεύοντα μετὰ τῶν ἁγίων καὶ ὁμολογητῶν Ἀρχιερέων εἰς τὸ ὑπερουράνιον καὶ νοερὸν θυσιαστήριον, ὅπου τὰ πολυόμματα Χερουβιμ καὶ τὰ ἐξαπτέρυγα Σεραφίμ μετὰ δέους ἀνυμνοῦν τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων διὰ τῆς ἀσιγήτου δοξολογίας «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαββαὼθ πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου».

Τὰ ὁσὰ τοῦ εὐδαρσοῦς ὁμολογητοῦ κεῖνται πλέον εἰς τὴν ἐπίγειον καὶ στρατευομένην Ἐκκλησίαν, πολύτιμος θησαυρὸς, ἀνεκτίμητον κειμήλιον, ἱερὸν λείψανον ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ μακαριστοῦ ἱεράρχου Χρυσόστομου ἀνῆκει ὡς μακάριον πνεῦμα εἰς τὴν ἐπουράνιον καὶ θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν.

Ἡμεῖς δὲ τὰ τέκνα του καὶ οἱ συνεργάται του μνήμονες τῶν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀγώνων του συνεκροτήσαμεν τὴν παρούσαν σὺνάξιν, ἵνα στρέψωμεν εὐγνώμονα τὴν σκέψιν ἡμῶν πρὸς τὸν νικηφόρον ἀγωνιστὴν τὸν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐκπνεύσαντα!

Ἀληθῶς ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἠτύχησαν νὰ συνεργασθῶσιν μαζί του, δὲν θὰ δυσκολευθῶν νὰ τὸν φέρουν ζῶντα ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν.

Ἀπλοῦς εἰς τοὺς τρόπους, εὐγενὴς εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ἤτο πάντοτε εὐδιάθετος καὶ εὐπροσήγορος. Συγκαταβατικός, ἐπεικὴς, γλυκὺς, πρὸς ἀντιμετώπιζε με φιλικὴν διάθεσιν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἔβριστάς του. Παλλάκις τὸν ἐθαύμασα συνομιλοῦντα με πρόσωπα σκοτεινῆς μισαλλοδοξίας καὶ παραλόγου φανατισμοῦ, τὰ ὁποῖα συντετοιμμένα ἐπεζήτουν τὴν συγνώμην του, διότι τὸν ἔβρισαν με τὰς σκληροτέρας ἐκφράσεις. Θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπηυθύνετο εἰς εὐεργέτας του. Ποτὲ δὲν ἐπεζήτησε νὰ ἐπιβληθῇ ὡς Δεσπότης. Βαθύτατα μορφωμένος με ἐπιστημονικὴν συγκρότησιν καὶ φιλοσόφικόν στοχασμὸν πλουσιώτατον δὲν ἠθέλησε οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἐντυπωσιάσῃ καὶ νὰ καταπλήξῃ διὰ τῶν γνώσεών Του. Σιωπηλός, ὁμίλει περισσότερον διὰ τῶν ζωηρῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν καὶ ὁσάκις παρεκαλεῖτο νὰ εἴπῃ τί ἤρκεϊτο εἰς τὰ οὐσιώδη καὶ σοβαρά, ἀποφεύγων ἐπιμελῶς πᾶσαν ἀνιαρὰν φλυαρίαν. Αἱ διαλέξεις του καὶ αἱ ὁμιλίαι του δὲν εἶχον τὸν πομπώδη ρητορισμὸν τοῦ δημεργέτου, ἦσαν ὅμως μεστὰ ὑψηλῶν νοημάτων, ἐκφραζομένων διὰ μιᾶς ἐκφραστικῆς ἱκανότητος σπανίας κομψότητος, θέλγουνσαι ἅμα καὶ θερμαίνουσαι ὡς αἱ ἀκτίνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τῆς ἀνοίξεως. Τὴν χριστιανικὴν πίστιν τὴν ἔχει καὶ τὴν ἐδίδασκε ὡς ἀγάπην. Δι' αὐτὸ ἡγάπα ἡγάπα τοὺς πάντας με τὴν εὐκρίνειαν μικροῦ παιδιοῦ καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα φιλοστόργου Πατρός. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ τὸν παρεκίνηει νὰ σέβεται τὸν συνάνθρωπόν του καὶ νὰ τὸν θεωρῇ φορέα τοῦ ὑψηλοτέρου μεγαλείου. Ποτὲ δὲν προσέβαλε, ποτὲ δὲν περιφρόνησε, ποτὲ δὲν ἀπεδίωξε. Ἄκουε μετὰ προσοχῆς τὸν συνομιλητὴν του, — ἔστω καὶ ἐὰν ἦτο ἐμφανὴς ἡ μετριότης τῆς διανοίας του.

Με ὀλίγας λέξεις ὁ αἰμνηστος Χρυσόστομος, ὁ ἀπὸ Μαδύτου, ἦτο ἄνθρωπος. Ἄνθρωπος περιβεβλημένος τὴν αἴγλην τῆς ἡθικῆς καθαρότητος. Ἀγνός καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν. Οὐδεὶς ἐτόλμησε ποτὲ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ ἀνεπίληπτον τοῦ βίου του καὶ ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου συναποκομίσας τὸν σεβασμὸν ὧν διὰ τὸ ἀδιάβλητον ἦθος του.

Ἐπὶ τοῦ ὥραιον αὐτοῦ θεμελίον, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἐστηρίχθη ὁ ἰδεολόγος. Εἰς ἐποχὴν ὀλισμοῦ καὶ ταπεινῶν συμφερόντων ὁ Ἀρχιερεὺς Χρυσόστομος Καβουρίδης ἐμφανίζεται καὶ δρᾷ ὡς ἰδεολόγος. Αὐτὸς ὁ θεῖος ἔρως πρὸς τὴν ἰδέαν τὸν παρεκίνησε, ὥστε νὰ ἀρνηθῇ ἐπιμόνως νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ἐμπορικόν, στάδιον εἰς τὸ ὁποῖον διέπρεπε ἡδὴ ὁ πατὴρ του καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ μίαν θείαν καὶ ἐπουράνιον κλίσιν, νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐφοίτησε εἰς τὴν περὶ σεμνὸν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης διακριθεὶς διὰ τὰς θεολογικὰς προσόδους του. Ἀποφοιτήσας ἐξ αὐτῆς ἀπεδύθη εἰς σκληροὺς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικοὺς ἀγῶνας. Ἡ ἔννοια τῆς ἐλληνικῆς πατριδος ἰδιαίτερος συνεκίνησε τὸν ἱεράρχην τὴν συγκίνησιν δὲ αὐτὴν τὴν ἐπέτεινε ὁ θαυμασμός του πρὸς τὸ ἄφθιτον μεγαλεῖον τῆς ἐλληνικῆς διανοήσεως. Ἀνεξαρτήτως τῆς καταγωγῆς του καὶ τοῦ φρονήματός του, ὡς Ἕλληνας πατριώτου, ἠλεκτρίζετο ἰσχυρῶς ἐκ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸ ἀθάνατον ἐλληνικὸν πνεῦμα. Τούτου ἐνεκεν ἠγωνίσθη διὰ τὰ ἐθνικὰ δίκαια. Ὡς ἐπίσκοπος Ἱμβρου, Πελαγονίας καὶ Φλωρίνης συνέδραμε δι' ὧν αὐτοῦ τῶν δυνάμεων τὸ ἔθνος καὶ ἐδιώχθη πλειστάκις ὑπὸ τῶν διαφόρων ξενικῶν στοιχείων, τῶν ἐπιβουλευομένων τὴν ἀκεραιότητα τῶν ἀκριτικῶν περιοχῶν τῆς Μακεδονίας. Εἰς δὲ τὰ συγγράμματά του, τὰ ἄρθρα του καὶ τὴν ἐν γένει πνευματικὴν του παραγωγὴν διέκρινε τις τὴν ἐπίδρασιν τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας καὶ διὰ τῆς Πλατωνικῆς.

Ἐκεῖ ὅμως, ὅπου ἠγωνίσθη μὲ αὐταπάρνησιν ἦτο ἡ περιοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πιστεύων ἀπολύτως εἰς τὸν θεοσύστατον χαρακτῆρα αὐτῆς δὲν ἠνείχετο οὐδεμίαν παραχάραξιν ἢ νοθεύαν τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ βίου αὐτῆς. Τὰς ἀρχάς του καὶ τὰς πεποιθήσεις του δὲν τὰς ἐμόλυνε ὁ δαίμων τοῦ συγκριτισμοῦ, ὅστις ἐμπνέει εἰς μερικοὺς ἀμφιβόλου πίστεως ἐκκλησιαστικοὺς ἄνδρας, κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, τὴν ἐσφαλμένην σκέψιν τῆς συνπαρέξεως παπικῶν—προτεσταντικῶν καὶ ὀρθοδόξων.

Σταθερὸς εἰς τὰς πεποιθήσεις του, ἀμετακίνητος εἰς τὰς ἀρχάς του, σαφὴς εἰς τὰς σκέψεις του ἐθεώρει τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς τὴν τελειοτάτην ἐκφράσιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, μὴ ἐπιδεχομένην προσθήκην ἢ ἀλλοίωσιν. Κατεῖχε τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος ἐκινεῖτο δὲ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεως μὲ ζήλευτὴν ἄνεσιν. Τὸ δόγμα δὲν τὸ ἐθεώρει μόνον ὡς ἀλήθειαν ὑπερκειμένην παντός ἐλέγχου τῆς λογικῆς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκφράσιν ἡθικοῦ βιώματος, συνάπτων οὕτω εἰς μίαν ὀργανικὴν ἐνότητα τὴν θεωρίαν καὶ τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας. Διδάσκων περὶ τοῦ δόγματος τῆς Ἀγίας Τριάδος ἔλεγε, ὅτι ἐν αὐτῷ καὶ δι' αὐτοῦ διερμηνεύεται ἡ ἔννοια τῆς Ἀγάπης. Πηγὴ τῆς ἀγάπης ὁ Πατὴρ ἀντικείμενον τῆς Ἀγάπης ὁ Υἱός. φορεὺς δὲ καὶ

κέντρον ἀκτινοβολίας τῆς ἀγάπης αὐτῆς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ὅπερ διὰ τοῦ μυστηριακοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας πληροῖ τὰς καρδίας καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν διὰ τοῦ ἐπουρανίου καὶ ὑπερκοσμοῦ ἀγαθοῦ τῆς ἀγάπης τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ.

Μίαν τοιαύτην ἐκκλησιαστικὴν φυσιογνωμίαν ἐπόμενον ἦτο νὰ συγκινήσῃ τὸ κίνημα τῶν ἀρνηθέντων τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου, τῶν παλαισημερολογιτῶν. Εἰς τὸ κίνημα αὐτὸ διεΐδε τὴν συγκινητικὴν ἀρνήσιν τῶν ζηλωτῶν τῆς Ἐκκλησίας, νὰ δεχθῶν αὐθαιρεσίαν, τεινούσας εἰς ἐπικινδύνους παραχωρήσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὴν παπικὴν καὶ προτεσταντικὴν Δύσιν. Ὡσαύτως ἀνεγνώρισε τὴν ἀταξίαν ἐξ ἐσώφους κανονικῆς, νὰ προβαίη ἐκάστη ἐπὶ μέρους ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς διαφόρους πράξεις ἐρήμην τῆς βουλῆσεως τῆς συνόλου Ἐκκλησίας, ἐκφραζομένης μόνον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου.

Αἱ συνέπειαι τοῦ διαβήματος εἶναι γνωσταί. Εἰσῆχθησαν εἰς δίκην, κατεδιώχθησαν, ἐξορίσθησαν. Ὁ αἰμνηστος πρ. Φλωρίνης ὑπέστη δύο ἐξορίας, αἵτινες ὄχι ἀπλῶς τὸν ἀπεμάκρυναν ἐκ τῶν οἰκείων καὶ συγγενῶν, ἀλλὰ τὸν ταλαιπώρησαν. Μονὴ Ἁγίου Διονυσίου Ὀλύμπου—Μονὴ Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης ἀποτελοῦν τοὺς τόπους ἐξορίας του, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπαίσχυντα στίγματα τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἐκπροσώπων τῆς ἐποχῆς μας, ἀναβιωσάντων τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐκβιασμοῦ τὴν συνειδήσειον δι' ἐξορίων καὶ λοιπῶν ἀνελευθέρων μέτρων.

Καθῆκον πρὸς τὴν μνήμην ἐνὸς ἐκλεκτοῦ ἱεράρχου, τὸν ὁποῖον ἐκ τοῦ πλησίον ἐγνώρισα καὶ ὅστις μὲ ἐτίμησε μὲ τὴν συνεργασίαν του, μοὶ ἐπιβάλλει νὰ ἀμυνθῶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μου διὰ τὴν ἀγιότητα τῶν ἐλατηρίων τοῦ διαβήματος του. Πολλοὶ ἠθέλησαν νὰ ἀποδώσουν τὸ διᾶβημά του εἰς εὐτελὴ καὶ καιροσκοπικὰ ἐλατήρια, ἀποβλέποντα εἰς προβολήν. Ὁ ἱεράρχης ὅμως Χρυσόστομος εἶχε ἤδη προβληθῇ. Προσεχώρησε, ὅταν εἶχε πλεόν ἄναπαυθῇ ἐκ τῆς ἱερατείας του καὶ ἐξ ὀχλοῶν, συγγράφων καὶ ὁμιλῶν. Δὲν ἐξεμεταλλεύθη οὐδεμίαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ προσωπικὰ ὠφέλη. Ὁ Ἀθηνῶν Σπυρίδων ἀφοῦ ἤγειρε τὸν γνωστὸν ἀπαισίας μνήμης διωγμὸν ἐπέτυχε τὴν ὑπαναχώρησιν τῶν δύο συνεργατῶν του Ἀρχιερέων, ἀποσπάσας αὐτοὺς ἐκ τοῦ ποιμνίου τῶν καὶ τοποθετήσας αὐτοὺς εἰς ἐπισκοπὰς. Τὸ τοιοῦτον ἐπεξήτησε νὰ ἀποτολήσῃ διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ εἰς τὸν Πρ. Φλωρίνης. Δύο ἀρχιερεῖς τοῦ οἴκου. Κλίματος ἐπεσκέφθησαν τὸν μακαρίτην εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κρίσης οἰκίαν του καὶ τοῦ ἐπρότειναν λαμπράν θέσιν. Συνεπῆς ὅμως καὶ ἀνδροπρεπῆς ὁ Πρ. Φλωρίνης ἠρνήθη νὰ ταπεινωθῇ ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς του διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ μίαν κατὰ κόσμον πρόσκαιρον ἄνεσιν. Τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι μέτρον σπανίας ἰδεολογίας ;

Ἐπέστη ἡ στιγμή, ἵνα δι' ὀλίγων τονίσωμεν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγῶνος τοῦ Πρ. Φλωρίνης.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατέστη σαφές, ὅτι πόθος του καὶ ἐπιδιώξις του ὑπῆρξε ἡ σθεναρὰ ἄμυνα τῶν ἀρχῶν τῆς Ὁρθοδόξιας. Ἡ ἄμυνα δὲ ὁσάκις εἶναι συνειδητὴ, ἀποβαίνει μεγαλοπρεπέστερα πάσης ἐπιθέσεως. Ἡ ἄμυνα καὶ ὁσάκις ἀκόμη ἐξελιχθῇ εἰς ὁλο-

καύτωμα τῶν ἀμνημονέων εἶναι μεγαλειώδης καὶ προδικάζει τὸν θρίαμβον τοῦ ἀγῶνος τῶν μαρτύρων. Ἡ ἱστορία βρῖσκει τοιούτων παραδειγμάτων. Τὸ πνεῦμα λοιπὸν τοῦ μακαρίτου Ἱεράρχου ὑπῆρξε ἡ σθεναρὰ ἄμυνα ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐνίοτε οἱ ἀγῶνες ἐξ αἰτίας ἐκσυνηδόνου παρερμηνείας τοῦ πνεύματος ὑπὸ τῶν ἀγωνιστῶν ἐξελίσσονται εἰς τυχοδιωκτικὰ κινήσεις, προδικαζούσας τὸν ἐκφυλισμὸν καὶ τὸν μαρasmus τῶν ἀγῶνων αὐτῶν.

Ὁ ἀπὸ Μαδύτου ὅμως ἐκλεκτὸς Ἱεράρχης δὲν παρεσύρθη εἰς ἐπικινδύνους ἀκρότητας, συνιστάσας ἀνατροπὴν τῶν θεσεῶν του. Ἐδραῖος καὶ ἀμετακίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν κανόνων δὲν κατέστη τυχοδιώκτης κληρικός. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἀνεκτίμητον συμβολὴν του. Ἰσως ἡ σύνεσις του αὐτῇ, ἐμπνευμένη ἀπὸ τοὺς κανόνες καὶ ἀποβλέπουσα εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας νὰ μὴ ἐξετιμῇθῃ δεόντως. Ἡ ἀξία ὅμως τοῦ ἀγωνιστοῦ δὲν προσμετράται ἀπὸ τὴν ἐντάσιν τοῦ θορύβου ποὺ προκαλεῖ ἀλλὰ ἀπὸ τὴν σύνεσιν καὶ νηφαλιότητα αὐτοῦ.

Εὐσεβεστάτη σύναξις

Ἡ ἐποχὴ του ἡδίκησε τὸν Πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον. Εἶναι ὅμως δίδαγμα τῆς ἱστορίας ὅλοι οἱ ἰδεολόγοι, οἱ ἀποτολμήσαντες ἡρωϊκὰς πρὸς τὸν στίβον ἐξορμήσεις, νὰ ἀδικῶνται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν των. Ἐν ἐξορία ἀπέθανε ὁ γίγας τῆς Ἀντιοχείας Χρυσόστομος· ἐδιώχθη ὁ Ἀθανάσιος· τὸ κόνιον ἐπὶ ὁ Σακερὰτης.

Ἡ δόδος καὶ ἡ μοῖρα τῶν μεγάλων εἶναι ὁ Γολγοθᾶς καὶ τὸ ἐγκαύχημά των ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ θυσία.

Δὲν μᾶς πτοεῖ λοιπὸν ἡ ἀδικία τοῦ παρόντος. Ἡ ἱστορία πάντοτε ἐδράζεται εἰς τὸ μέλλον· καὶ ἡ ἱστορία δὲν ἀδικεῖ.

Τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγῶνος τοῦ Πρ. Φλωρίνης θὰ ἐξαρθῇ ὡς πνεῦμα ἀντιστάσεως καὶ καρποφόρου ἀμύνης. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ κατευθύνῃ καὶ τὴν ἡμετέραν κίνησιν.

Ὁρμητικὰ ρεύματα κυλοῦν θολὰ καὶ ἀπειλοῦν νὰ κατακλύσουν τὸν χῶρον τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος. Πτώσις τῆς ἡθικῆς στάθμης, ἀσέβεια, ἐκκλησιολογία, ἐρωτοτροπία μὲ τὸν προτεσταντισμὸν καὶ τὸν παπισμὸν συνθέτουν μίαν θλιβερὰν πραγματικότητα, ἀλλὰ καὶ ἐπικινδύνον.

Αὐτὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῶμεν. Μακρὰν παντός φανατισμοῦ καὶ πάσης μισαλλοδοξίας, μὲ συνόχην καὶ ἀγάπην θὰ βαδίσωμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς πορείας τοῦ τιμωμένου Ἱεράρχου.

Τὸ ἔργον του συνεχίζει μετ' αὐταπάρνησιν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ἣτις τελεῖ ὑπὸ τὸν πρῶτον ἀγωνιστὴν, πατέρα Ἀκάκιον. Τὴν Ἐκκλησιαστικὴν λοιπὸν Ἐπιτροπὴν θὰ πρέπει νὰ πλαισιώσωμεν. Ἡ ἐπιμνημόσυνος αὐτῇ Σύναξις, δὲν εἶναι μόνον ἀπότισις σεβασμοῦ πρὸς τὴν μνήμην. Εἶναι καὶ συμβολισμός. Μᾶς συνήνασε ἡ μνήμη τοῦ Ἱεράρχου· ἄς μᾶς κατευθύνῃ τὸ πνεῦμα του.

Ἡ ἄμυνα καὶ ὄχι ὁ τυχοδιωκτισμός. Τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα καὶ ὄχι στεῖρα παρελθοντολογία.

Μεταξὺ ἡμῶν ἵπταται καὶ πετρογίγει ἡ ψυχὴ τοῦ Ἱεράρχου, ψιθυρίζουσα τὴν ἀρχαγγελικὴν σύστασιν: Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου.

Ἐκλεκτοὶ ἀδελφοί,

Ἀπερχόμενοι εἰς τὰς ἐστίας ἡμῶν, εἰς τὰ χωρία καὶ τὰς πατρίδας διαβεβαιώσατε ὅλους, ὅτι ὁ Πρ. Φλωρίνης δὲν ἀπέθανε· αἱ ἰδέαι, τὰ σύμβολα καὶ τὸ πνεῦμα δὲν ἀποθνήσκουν.

Εἰς τὸν χῶρον αὐτὸν τῆς αἰδοῦσης τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, εἰς τὸν ὁποῖον πλειστάκις, ἠκουσθήσαν αἱ ὁμιλίες του καὶ τὸν ὁποῖον εὐγενῶς παρεχώρησε ὁ κ. Π. Βαρυμπομπιώτης, διασώτης καὶ ἀγωνιστὴς τῶν συντηρητικῶν ἀρχῶν, δίδεται τὴν σιγμὴν αὐτῇ ἕνας ὄρκος.

Μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὴν σεπτὴν ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ ἠνωμένοι ἅπαντες ἀδελφικῶς θὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ νὰ δικαιώσωμεν τὰς θυσίας τοῦ τιμωμένου Ἱεράρχου καὶ νὰ κάνωμεν βίωμα καὶ συνείδησιν τὸ ἔργον του.

ΜΕΓΑ ΘΑΥΜΑ

Κατὰ τὴν ἐκταφὴν τῶν ὁσίων τοῦ Ἀγίου πρώην Φλωρίνης κυροῦ Χρυσόστομου Καβουρίδου ἐκ τοῦ τάφου ἐξῆλθεν εὐωδία.

Τὸ ἀνεμέναμεν. Καὶ οὕτω δὲν μᾶς ἐξέπληξε. Ὀλόκληρον τὴν ζωὴν του ἐθυσίασε εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους. Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ του ἦτο ἀγία. Πρὸς, ἀνεξίκακος, συγχωρῶν τοὺς πάντας. Ἡ καρδιά του ἦτο πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπη. Τὴν Ὁρθοδοξίαν τὴν ἐζησε ὡς ἀγάπη.

Διὰ τὴν ἀγάπην δὲ αὐτὴν ἠγωνίσθη καὶ ὑπέστη σκληροὺς διωγμούς, ἐξορίας, ὄνειδισμούς, ταπεινώσεις, ὕβρεις, συκοφαντίας, ἀπὸ ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνίκησε! Πρώτη νίκη. Ἐνίκησε τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἐθυσιάσθη, χωρὶς νὰ κάμῃ συμβιβασμούς καὶ ὑποχωρήσεις πρὸς οὐδεμίαν κατεῦθυνσιν, χάριν τῆς ἀγάπης, τῆς ἐνότῃς τῆς ὀρθοδοξίας, ἡ ὅποια ἐνότῃς διεσπάρθη διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ λατρείᾳ. ἠγωνίσθη μέχρις ἐσχάτων, μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ἐναντίον τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν του, οἱ ὅποιοι ἐζήτουν τὸν ἐξαφανισμόν του καὶ τῶν ἐσωτερικῶν, οἱ ὅποιοι εἴτε ἀπὸ φανατισμὸν εἴτε ἀπὸ ὕλικά συμφέροντα κινούμενοι. Οὐδέποτε ἐζήσαν τὴν ἀγωνίαν του.

Ὁ Κύριος ὁμοῦς τοῦ ὁποῖου τὴν ἀγωνίαν καὶ μόνωσιν ἐζήσε, τὴν μόνωσιν τῆς Γεθσημανῆς, τὸν ἠλόγησε, τὸν ἡξίωσε τῆς Βασιλείας Του καὶ ἐν κόσμῳ τὸν ἐδόξασε καὶ ἐτι περισσώτερον θὰ τὸν δοξάσῃ.

Ἀπόδειξις, ἡ εὐωδία τῶν λειψάνων του. Τὴν εὐωδίαν αὐτὴν τὴν ἡσθάνθησαν κατὰ τὴν ἐκταφὴν του, ὑπὲρ τὰ 100 ἄτομα, μεταξὺ δὲ τούτων ἦτο καὶ ὁ Καθηγούμενος τῆς Μονῆς πατρὸς Παρθένιος καὶ ἡ ὁσία Ἡγουμένη Εὐθυμία. Πρόσωπα κατὰ πάντα ἀξιόπιστα.

Σταῦρος Καραμήτσος

ΘΑΝΑΤΟΙ - ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

Ἀρχιμ. ΙΩΣΗΦ ΚΟΡΡΕΣ

Μετὰ πάσης κατανύξεως καὶ ἐν μέσῳ συγκινητικῆς ἀτμοσφαίρας ἐτελέσθη τὴν παρελθούσαν Κυρια-



κὴν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Αἰκατερίνης (Πατησίων) τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀγωνιστοῦ Ἱερέως μας, ἀειμνήστου Ἰωσήφ Κορρέν.

Οὗτος ἀγιορείτης ὢν, κατήλθεν μετ' ἄλλων Ἱερομονάχων καὶ Μοναχῶν ἐξ Ἁγίου Ὁρόου, εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως, ὑπηρετήσας εὐσυνειδήτως καὶ μετ' αὐ-

ταπαρνήσεως εἰς διαφοροὺς ἐνορίας τῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν Παραρτημάτων.

Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Σπυριδωνείου διωγμοῦ συνελήφθη καὶ ἐβασανίσθη εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑποστας καὶ τὸ ξύρισμα τοῦ πάγωνος.

Τελευταίως ἐφημέρευε ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Βασιλείου Ψυχικοῦ, ὅπου ὁλοῦς ἀπροόπτως τὸν εὖρε ὁ θάνατος εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη

Ἀρχιμ. ΙΛΑΡΙΩΝ ΟΥΖΟΥΝΟΠΟΥΛΟΣ

Καὶ ἕτερον θλιβερὸν γεγονός, ἐντὸς βραχείας χρονικοῦ διαστήματος.

Τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ προσφιλοῦς πατρὸς Ἰλαρίωνος Οὐζούνουπουλου ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εὐαγγελιστρίας, παρὰ τὸν Συκάμινον Ὁρώπου, μᾶς συνεκίνησεν βαθυτάτα καὶ ἐγέμισε πικρίαν καὶ λύπην τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀλλὰ ἡ συντριβὴ τοῦ πένθους καὶ ὁ θρήνος τῆς ἀπωλείας, δὲν εἶναι ἱκανοὶ οὔτε καὶ νὰ ἀντισταθμίσουν μὲ τὴν χαροποιὸν σκέψιν πὺς «ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν ἀγαθοῖς ἀυλισθήσεται».

Πράγματι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ δὲν ἔχει ἀνάγκη θρήνων καὶ κωπετών, διότι εἶναι ψυχὴ ἀγωνιστοῦ Ἱερέως, πεσόντος ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ καθήκοντος.

Ἡμεῖς μὴ δυνάμενοι νὰ εἰπωμεν τίποτε ἄλλον, ἢ παρακαλέσωμεν τὸν μισθαποδότην Κύριον, ἵνα εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, χαρίσῃ τὴν αἰώνιον ἀγαλλίασιν καὶ κατατάξῃ αὐτὴν εἰς τόπον ἔνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

Παῖς ὁ Πατὴρ Ἰλαρίων

Ἐγεννήθη τὸ 1890 εἰς τὸ χωρίον Ἅγιος Μάρμας Χαλκιδικῆς. Εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν μετέβη εἰς

Ἅγιον ὄρος καὶ ἐν τῇ Μονῇ τῆς μεγίστης Λαύρας, Κάθισμα (Ἅγ. Κων)νος).

Τὸ 1912 ἐκάρῃ μοναχὸς μεγαλόσχημος. Τὸ 1915 χειροτονήθη εἰς Διάκονον καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1922 εἰς Ἱερέα.

Τὸ 1929 κατήλθεν εἰς Ἀθήνας μετ' ἄλλων ἀγιοῦ Ἱερομονάχων καὶ ἔδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος, κλονισθείσης τῆς υγείας του, ἔνεκα τῶν πολλῶν ἀγώνων καὶ τῶν κακουχιῶν.

Τὸ 1940 ἀπεφάσισεν τὴν ἴδρυσιν Ἱεροῦ Ἠσυχαστηρίου, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου παρὰ τὴν θέσιν (Συκάμινος Ὁρώπου), ὅπου καὶ ἡγουμένευε μέχρι τῆς εἰς Κύριον ἀποδημίας του.

Ἡ κηδεὶα του ἐγένετο ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς του, παρευρισκομένων τῶν Ἱερέων μας, Πατρὸς Ἀνακίου Προέδρου τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς, ὅστις καὶ ὤμιλησεν δις, ἐν τῷ Ναῷ καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου, τῶν Ἱερομονάχων Γρηγορίου Παπαβλάχου, Ἠσυχίου Καρδάση, Ἀνακίου Παπᾶ καὶ τοῦ αἰδουμιωτάτου π. Νικολάου Καλοσκάμη.

Ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία



Η ΠΙΣΤΙΣ

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ἀπόσπασμα ἀνήκει εἰς τὸν Ραββὶν Ἀλέξιον. Οὗτος ἦτο Κερκυραῖος κληρικὸς ζήσας κατὰ τὰ ἔτη 1525—1590. Ἐχεγμάτισε χροτοφύλαξ εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς πατρίδος του.

Μὲ τὸν τίτλον «Διδαχαὶ» ἐτύπωσε τὸ 1560 εἰς Βενετίαν τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς λόγους του.

ΤΙ ΒΟΥΛΟΜΑΙ εἰπεῖν πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀγάπην, ἀδελφοί ; Ὁ λαὸς νὰ ὁρᾷ ταῦτα τὰ ἐξαίσια θαύματα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτόν, μήτε νὰ θέλῃ νὰ ἀκούει τὸν λόγον αὐτοῦ, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐστῆριξαν τὸν νοῦν αὐτῶν εἰς τὰ γήινα.

Διὸ περὶ γηίνων φροντίζουσι καὶ ἐπιμελοῦνται καὶ θέλουσι νὰ ἀκούουν συνεχῶς καὶ περὶ τοῦ Χριστοῦ οὐδόλως ὁρῶνται νὰ ἀκούουν· μάλιστα μισοῦσι τοὺς λέγοντας τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ὥσπερ θανὼν ὁ ὀφθαλμὸς οὐχ ὁρᾷ τὸν ἥλιον εἶναι ἄρρωστος, οὕτω καὶ ὁ νοῦς θανὼν οὐδὲν φροντίζει καὶ διαλογίζεται τὰ περὶ Θεοῦ, ὅποιος εἶναι ὁ μόνος τὸ τέλος αὐτοῦ τὸ τελευταῖον ἢ οὐδὲν ἀκούει τὰ μέσα τὰ ὁποῖα τὸν κομίζουν εἰς αὐτόν, εἶναι ἄρρωστος καὶ ἔχει δεσμόν τινα ἐμποδίσματος εἰς αὐ-

τόν. Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς σοφούς ὁ νοῦς ὁρᾷ καὶ ἀκούει. Καὶ εἶναι πρᾶγμα παράδοξο τοῦτο πολὺ, ὅτι ὅλα τὰ κτίσματα νὰ ὀδεύουν εἰς τὸ τέλος αὐτῶν καὶ τὰ ζῶα, καὶ μόνος ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐβγαίνει ἀπὸ τὴν τάξιν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ. Ὁ ἥλιος αἰεὶ ἐκ τῆς ἀνατολῆς ἀνατέλλει καὶ εἰς τὴν δύσιν δύει. Τα ἄστρα, οἱ οὐρανοί, ὅλα εἰς τὴν τεταγμένην ὁδὸν αὐτῶν βαδίζουν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκβαίνει ἐκ Θεοῦ καὶ νὰ διασκορπίζεται ἐνθεν κακεῖθεν, εἰς τὰ γήινα πλανώμενος ὡς κτήμα ἀγνώστο καὶ μωρό.

Καὶ ἴδετε ὅτι οἱ Ναζαρηνοὶ ἐδίωξαν τὸν Χριστόν, διὰ τὴν ἐνέργειαν τὰ θαύματα καὶ ἐδίδασκε αὐτοὺς τὴν ἀλήθειαν. Οἱ Γαδαρινοὶ ἐδίωξαν τὸν Χριστόν, διὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦς χοίρους, εἰπόντες αὐτῷ: ἔξελθε ἐκ τῶν ὁρίων ἡμῶν. Διότι αὐταὶ ἦσαν στηγμένοι εἰς τὴν ἀρρωστίαν καὶ ἁμαρτίαν καὶ ἐμίσουν τὴν ἀλήθειαν, τὸν Χριστόν.

Ἄλλ' (ὅταν) ὁ Χριστός, ἀπελθὼν ἐν τῇ Καπερναοὺμ, καὶ ἤκουσαν τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ ἰατρεύθη ὁ παράλυτος, ὁ τυφλὸς καὶ ἄλλοι, οἵτινες μὲ ἀγάπην ἤκουσαν τὸν λόγον αὐτοῦ. Διὸ καὶ ἐνταῦθα εἰς τὴν Βηθανίαν ἐδίωξαν τὸν Χριστόν καὶ αὐτὸς ἀπελθὼν ἐκρίβη. Ἐλιθοβόλησαν αὐτόν. Καὶ εὐθὺς ἀρρωστία πικρὰ εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐγεγόνησεν. Καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου θάνατος παράδοξος.

Ἡ γὰρ πίστις, ἀδελφοί, εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς οἰκοδομῆς τοῦ πνευματικοῦ οἴκου. Ἡ πίστις εἶναι τὸ ἐνδύμα τὸ πνευματικὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἰσχυρὸν κατὰ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐναντίον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Αὕτη μόνη χωρίζει τὸν νοῦν ἐκ τῶν γηϊνῶν καὶ κλίνει καὶ φωτίζει αὐτόν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁρᾶν τὰ θεῖα καὶ ἀλη καὶ στηριζεσθαι εἰς αὐτά, ἐνοποιῶσα τὸν Θεὸν μετ' αὐτοῦ ὡς σύμφωνος τῷ θελήματι αὐτοῦ... Ἡ πίστις εἶναι φῶς λαμπρόν, ὃ διώκει πᾶσαν ἀχλὺν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς. Εἶναι ἀναγκαιοτάτη, ὥσπερ εἰς τὸν ὀφθαλμόν τὸ φῶς.

ΕΜΝΗΣΘΗΝ ΗΜΕΡΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Τοῦ κ. Σ. Καρμήτσου Θεολόγου

«...Ἰδοὺ τί λέγει εἰς μίαν ἐγκύκλιον πρὸς τὸν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν, τῆς ὁποίας ἐμπνευστὴς εἶναι ὁ νέος Ὁμολογητὴς τῆς Ὀρθοδοξίας Ἅγιος Πρόεδρος μας πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομος...Τούτων ἕνεκα ἀναπετάσαμεν τὴν σημαίαν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν ἰδεολογίας μετὰ τὴν εὐγενὴ πρόθεσιν νὰ χρησιμεύσωμεν ὡς ἔναυσμα διὰ τὴν ἀνάφλεξιν τῆς χριστιανικῆς καρδίας καὶ ἑθνικῆς ψυχῆς καὶ οὕτω σύσωμον τὸ ἔθνος εἰς ἐν ἐνδοσυῶδες ἔξαλμα τῆς εὐσεβοῦς καρδίας του νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ Κλήρου παντὸς βαθμοῦ καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῶν λειτουργῶν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐμπροσπουσαν περιοπὴν... Ἡμεῖς διεκηρύξαμεν εἰς αὐτοὺς ὅτι εἰμεθα ἕτοιμοι καὶ τὸ αἷμα μας νὰ χύσωμεν εἰς τὸν ἱερόν τῆς Ὀρθοδοξίας βωμόν, ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἀναστρώσωμεν τὰς καταπατηθείσας Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις καὶ ἐκκαθαρίσωμεν τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου παντὸς βαθμοῦ ἀπὸ τὰ φαῦλα καὶ ἀνῆθικα στοιχεῖα ἅτινα ὑπὸ τὴν ἐγκληματικὴν ἀπάθειαν τοῦ

Ἀρχιεπισκόπου εἰσεχώρησαν εἰς τὸν περίβολον τῆς Ἐκκλησίας καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς Αἰλῆς.

Ἡθικὰ νανάγια τοῦ Κλήρου, ἔτυχον οὐ μόνον τῆς υποστηρίξεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ προήχθησαν ὑπ' αὐτοῦ ἐν γνώσει, εἰς ἀξιώματα Ἱεραρχικά καὶ ὁφίγια Ἐκκλησιαστικά πρὸς σκανδαλισμὸν τῶν Χριστιανῶν... Οὕτω ἡμεῖς οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι ἀπειτέλεσαμεν Σύνοδον Ἱερά τῆς νέας καὶ ζωῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Δημητριάδος Γερμανοῦ. Ὁ Δημητριάδος Γερμανός, ὁ πρῶτον Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος.

Καὶ τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ξένος πρὸς τὴν ἀγωνίαν τῆς ἐνότητος καὶ ὁμονοίας τῶν Χριστιανῶν, κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὴν Κυβέρνησιν νὰ λάβῃ βίαια καὶ ἀνελεύθερα μέτρα, ἐναντίον τῶν Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν καὶ δὴ ἐναντίον τῶν Μητροπολιτῶν.

Καὶ πρῶτον περιορίσεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀριστοτέλους 37 Μέγαρον, πρὸ τῆς θύρας τοῦ ὁποίου ἐποποθετῆθη ἰσχυρὰ φρουρά, ἐξ χωροφυλάκων, ἀπαγορευούσης τὴν εἴσοδον εἰς πάντας ἀπολύτως μὴδὲ τῆς ἀπαραιτήτου ὑπηρεσίας ἐξαιρουμένης.

Ὁ περιορισμὸς οὗτος ἤρχισεν ἀπὸ τῆς 29ης Μαΐου 1935. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐδιπλασιάσθη ἡ φρουρὰ ἀπαγορευούσης τὴν εἴσοδον καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ συνηγόρου κ. Πάπ. Συγχρόνως δὲ ἐφρουρήθησαν ὑπὸ δυνάμειν Ἀστυφυλάκων...».

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ βιβλίου μου περὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ ἱ. Ἀγῶνος τὸ ὁποῖον θὰ κυκλοφορήσῃ προσεχῶς).

ΑΓΡΕΑ ΥΠΕΡ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ διαμένοντες ἐκλεκτοὶ ἀδελφοί μας κ.κ. Ἀγγελῆς Παπαγγελόπουλος καὶ Ἀναστάσιος Μιχαλόπουλος ἀπέστειλον 20 δολλάρια ὑπὲρ τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Παραρτήματος Σφενδάμης Κατερίνης.

Ἡ πράξις τούτη ἄς γίνῃ παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622.952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετᾶκος

Κανίγγος 32 Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

❖❖

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δραχμᾶς 15.—

» Ἑτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δολλάρια 2

» Ἑτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2

ΓΕΧΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν με-
ταβατικὴν ταύτην περίοδον οὕσα ὑπεύθυνος
ἐναντι Θεοῦ καὶ ἱστορίας διὰ τὴν ὁρθὴν διαποι-
μάνειν τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος καὶ ἀγρυ-
πῶσα ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς διὰ τὴν ἀλύμαν-
τον διατήρησιν καὶ τοῦ τελευταίου ἰώτα τῆς
πίστεως καὶ τῶν κανόνων ἔχουσα δὲ πάντοτε ἐ-
νώπιον αὐτῆς τὴν παραίνεσιν τοῦ ἀποστόλου
λέγοντος «προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποι-
μνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔδωκε ἐ-
πισκόπους ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ,
ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἰ-
δίου» φέρει εἰς γνώσιν τοῦ πανελληνίου πλη-
ρώματος τὰ ἑξῆς :

1) Ὁ κατ' αὐτὰς ἐν Ἀθήναις περιφερόμενος
τέως ἱερεὺς ἔγγαμος τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος Κατσου-
νάκης ~~Νικόλαος~~ διαγεγραμμένος ἐν τῆς δυνάμεως
αὐτοῦ βάσει ἀποφάσεως τῆς τότε Ἱερᾶς Συνό-
δου τῶν ΓΟΧ δι' ἀναξιοτήτητα (2-7-50) οὐδεμί-
αν σχέσιν ἔχει μετὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας διὰ
τὴν ὁποίαν ἢ ὡς ἀνω ἀποφάσεις διαγραφῆς του
διατηρεῖ ἀκεραίαν τὴν ἰσχὺν αὐτῆς.

2) Ὁ φερόμενος ὡς ἱερεὺς Γεράσιμος Σολ-
δάτος ἔλκων τὴν καταγωγήν ἐκ τῶν ἀντικανο-
νικῶν χειροτονιῶν τῆς Κερατέας ὡς τὸ ὑπ' ἀριθ. 9—10 φύλλον τοῦ Ἰουνίου—Ἰουλίου 1949
τοῦ ἀΚήρυκος τῶν Ὁρθοδόξων» ἀναγράφει
καὶ ὅστις οὐδέποτε τυχὸν τῆς ἡμετέρας ἀνα-
γνωρίσεως ἐψεύσθη ἵνα ἀποσπᾷ αὐτὴν εἰπὼν
ὅτι ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Ματθαίου,
οὐδεμιᾶς ἡμετέρας ἀναγνωρίσεως τυγχάνει, εὐ-
ρισκόμενος ἄλλωστε ἐκτὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκ-
κλησίας ἡμῶν βάσει παλαιότερας ἀποφάσεως
ἣτις ἐξακολοῦνθαι ἰσχύουσα.

Τὸ πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἔ-
χων ὑπ' ὄψιν ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν λόγον τοῦ Ἀπο-
στόλου τῶν ἐθνῶν προφητεύοντος, ὅτι «ἐξ ὑ-
μῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διε-
στραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω
ἑαυτῶν», ἀφ' ἑτέρου δὲ κηδόμενον τοῦ ὑψί-
στου συμφέροντος τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς αὐ-
τοῦ δεόν νὰ τελῇ ἐν πλήρει γνώσει τῶν ψυχο-
κτόνων συνεπειῶν ἐκ τῆς πνευματικῆς ἐπικοι-
νωσίας μετὰ τῶν ὡς ἀνω προσώπων, εἰδοποι-
εῖται δὲ κατὰ πάσης συγχύσεως, ἣτις θὰ προέ-
κυπτεν ἐκ τῆς διασπορᾶς ψευδῶν καὶ ὀποβολι-
μαίων εἰδήσεων, αἵτινες τιθέμεναι εἰς κυκλο-
φορίαν θὰ ἀπέβλεπον εἰς τὴν ζημίαν τοῦ Ἱε-
ροῦ Ἀγῶνος καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ψυχῶν.

3) Κληρικὸς διαγεγραμμένος ὡς ἰδιοτελὲς
ἐπιζήμιον καὶ διαλυτικὸν στοιχεῖον τῆς Ἐκκλη-
σίας ἡμῶν, πληροφοροῦμεθα ὅτι διεξάγει ἔρα-
νον διὰ τὴν πρόσκλησιν δῆθεν δύο ἐπισκόπων
ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, διαδίδων συνάμα, ὅτι τῆς
τοιαύτης του ἐνεργείας τελεῖ ἐν γνώσει ἡ Ἐκ-
κλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ.

Καταγγέλλομεν τὴν πράξιν τοῦ ἐν λόγῳ κλη-
ρικοῦ ὡς ἀσύστολον ἀγρυτείαν ἣτις ἀποβλέπει
μόνον εἰς τὸν ἐνοχον πλουτισμὸν του διὰ τῆς
μεθόδου τῆς ἐξαπατήσεως τῆς εὐπειστίας τῶν
εὐσεβῶν.

Δι' ἄλλην μίαν φορὰν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ
Ἐπιτροπὴ ἐπικαλουμένη τὴν προσοχὴν παν-
τὸς ὁρθοδόξου χριστιανοῦ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω
ἐκτρόπων ὑπογραμμίζει τὴν ἀνάγκην τῆς γενι-
κῆς ἐνότητος καὶ πειθαρχίας πέριξ τῆς μῆδς καὶ
μόνης ἀρμοδίας Ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας.

Αὕτη φέρουσα τὴν τιμὴν ἀλλὰ καὶ τὴν εὐθύ-
νην τῆς πηδαλιουχίας διασφαλίζει τὴν ἐνότητα
τοῦ Ἱ. Ἀγῶνος καὶ προφυλάσσει αὐτὸν ἀπὸ πε-
ριπετειᾶς παντὸς τυχοδιωκτικοῦ στοιχείου ἀ-
περγαζομένου τὴν καταστροφὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΑΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Δείκτης ἱκανότητος

Οὐδεὶς ἀμφέβαλλε διὰ τὸν ἐπαινετὸν ζῆλον καὶ
τὴν ἱκανότητα τῆς Ἐκκλησ. ἡμῶν Ἐπιτροπῆς. Εἰς
αὐτὴν ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία τῆς Κυριακῆς, Συναγωγῆς
ἐξ Ἑλλάδος τοὺς ἀδελφούς, τοὺς συνήνευσε εἰς μίαν
κατανυκτικὴν παρουσίαν καὶ τοὺς ἐνέπνευσε μὲ τὸν ἀ-
γωνιστικὸν παλμὸν ἐνὸς ποιμενάρχου, τοῦ ὁποίου καὶ
ἡ μνήμη ἀκόμη ἠλευκτρίζει. Εὐλαβῶς συγκαίρομεν τοὺς
Πατέρας τῆς Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς.

Εὐχαριστοῦμεν

Θερμότερα εὐχαριστοῦμεν τὸ ἴδρυμα τῶν «Τριῶν
Ἱεραρχῶν» (Μενάνδρου 4) καὶ τὸν σεβαστὸν αὐ-
τοῦ πρόεδρον κ. Παν. Βαρυμποσιώτην διὰ τὴν εὐ-
γενικὴν προσφορὰν τῆς αἰθούσης, εἰς ἣν ἔλαβε χά-
ραν ἡ ἐπιμνημόσυνη σάραξ. Ἡ πολέμιος αὐτῇ συμ-
παράστασις τονεῖται, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὅτι ἀνήκομεν
ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν συντηρητικὴν ἐκείνην παράταξιν,
τὴν ἐργαζομένην διὰ τὰς παραδόσεις καὶ ἔχουσα ὡς ἀ-
γωνιστικὸν ἐμβλημα : Οἱ πάντες καὶ τὰ πάντα διὰ τὴν
Ὁρθοδοξίαν.

Δύναμεις

Ἡ προσέλευσις ἀντιπροσώπων ἐκ τῆς Ἀρά-
μας, Καβάλλας, Θεσσαλονίκης, Βόλου, Χαλκίδος,
Λομοκού, Κορίνθου, ἤσαν καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τῆς
Ἑλλάδος ἥτοι πραγματικὸν προσκλητήριον. Αἱ δὲ ὡραί-
αι ομιλίαι τοῦ Παροσολ. πατρὸς Ἀκακίου, προέδρου τῆς
ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς, τοῦ κ. Γ. Κόττη προέδρου τῆς Π.Θ.
Ε.Ο.Κ. καὶ τοῦ κ. Π. Βασιλειάδη Γεν. Γραμματέως τῆς
Ἱερᾶς Κοινότητος Θεσσαλονίκης προοιωνίζεαι ἐπιτυχῶς
καὶ ἐκφράζει εὐγλωττῶς τὴν σύνθεσιν τῆς κινούσης τῆς
Ἱερᾶς ἡμῶν κίνημα ἐπιτελικῆς δυνάμεως.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων
εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφό-
ρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν Ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν
Γαμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ,
ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)